DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1938 r.

Nr 10

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ZARZĄDZENIA MINISTRÓW:

ORZECZENIE MINISTRA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

238

USTAWA SKARBOWA

z dnia 29 marca 1938 r.

na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do czynienia:

a) wydatków administracji zwyczajnych do kwoty 2.430.661.350 zł, nadzwyczajnych do kwoty 37.764.470 zł,

b) wydatków na dopłaty ze Skarbu do przedsiębiorstw i zakładów państwowych do kwoty 6.509.200 zł,

razem do kwoty 2.474.935.020 zł, zgodnie z załączonym budżetem na okres od 1 kwietnia 1938 do 31 marca 1939 (rok budżetowy 1938/39).

Art. 2. Na pokrycie wymienionych w art. 1 wydatków służą dochody zwyczajne w kwocie 2.348.289.535 zł, nadzwyczajne w kwocie 126.840.000 zł, razem w kwocie 2.475.129.535 zł, a w szczególności:

a) dochody administracji w kwocie 1.645.270.485 zł,

b) wpłaty do Skarbu przedsiębiorstw i zakładów państwowych w kwocie 137.652.050 zł,

c) wpłaty do Skarbu monopolów państwowych w kwocie 692.207.000 zł.

Art. 3. (1) W planach finansowo - gospodarczych, objętych budżetem na rok 1938/39, ustala się:

a) dla przedsiębiorstw i zakładów państwowych rozchody zwyczajne w kwocie 223.757.410 zł, rozchody nadzwyczajne w kwocie 1.800.450 zł,

b) dla monopolów państwowych rozchody zwyczajne w kwocie 456.495.200 zł,

c) dla Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy rozchody zwyczajne w kwocie 176.980.000 zł.

(2) Na pokrycie rozchodów zwyczajnych i nadzwyczajnych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy służą ich wpływy zwyczajne i nadzwyczajne oraz dopłaty ze Skarbu, wymienione w art. 1.

Art. 4. Wydatki (art. 1 i 3) mogą być dokonywane, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia (art. 6), tylko na te cele i w tych kwotach, które zostały ustalone w rubrykach budżetu.

Art. 5. (1) Kredyty, przewidziane w budżecie na rok 1938/39 (art. 1), będą otwierane przez Ministra Skarbu miesięcznie.

(2) Przepis o miesięcznym otwieraniu kredytów przez Ministra Skarbu nie dotyczy w części 12 pokrytych własnymi dochodami wydatków dz. 8 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej" i w części 13 wydatków dz. 12 „Taksa administracyjna" oraz dz. 13 „Fundusz opłat studenckich".

Art. 6. (1) Minister Skarbu ma prawo na wniosek właściwego Ministra:

A. przenosić kredyty:

a) w obrębie każdego działu poszczególnych części budżetu zwyczajnego administracji między paragrafami, obejmującymi wydatki, związane z normalnym tokiem administracji (bieżące koszty utrzymania i funkcjonowania organów administracji),

b) w obrębie każdej części budżetu administracji ze wszystkich paragrafów na wszystkie paragrafy, obejmujące wydatki nie wymienione pod lit. a), a w części 6 budżetu również na paragrafy 1 i 2 działu 2,

c) w obrębie planów finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy między paragrafami, obejmującymi rozchody zwyczajne;

B. I. w miarę uzyskania wystarczającego pokrycia zwiększać wydatki na spłatę długów państwowych oraz na pomoc przy zawartych układach konwersyjnych i przy spłacie papierami wartościowymi wierzytelności rolniczych;

II. w miarę uzyskiwania nadwyżek dochodów w części 11 dz. 4 rozdz. 1, w części 12 dz. 8, w części 13 dz. 12 i dz. 13 zwiększać odpowiednio wydatki:

a) w części 11 dz. 4 rozdz. 1 „Państwowy Fundusz Drogowy",

b) w części 12 dz. 8 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej",

c) w części 13 dz. 12 „Taksa administracyjna",

d) w części 13 dz. 13 „Fundusz opłat studenckich";

C. zwiększać rozchody w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy, o ile to zwiększenie nie spowoduje zmniejszenia wpłaty do Skarbu lub zwiększenia dopła-

ty ze Skarbu na rzecz danego przedsiębiorstwa, zakładu i monopolu państwowego, względnie Funduszu Kwaterunku Wojskowego lub Funduszu Pracy.

(2) Przeniesienia kredytów, wymienione w punkcie A lit. a) i b), mogą być uskuteczniane tylko za zgodą Prezesa Rady Ministrów. Przeniesienia te, jak również i przeniesienia, wymienione w punkcie A lit. c), nie mogą być dokonywane w celu zwiększenia wydatków na płace, z wyjątkiem przeniesień na płace dla personelu nauczycielskiego w części 13 dz. 4 par. 1 „Szkolnictwo ogólnokształcące", dz. 5 par. 1 „Szkolnictwo zawodowe", dz. 6 par. 1 „Nauka i szkolnictwo akademickie", dz. 7 par. 1 „Sztuka".

(3) Uprawnienia Prezesa Rady Ministrów, wynikające z ust. (2) oraz Ministra Skarbu, wynikające z ust. (1) pkt A. lit. a) i b) przysługują odnośnie do części: 2a — Marszałkowi Sejmu, 2b — Marszałkowi Senatu, 3 — Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli.

(4) O dokonaniu zmian, przewidzianych w ust. (1) i (2) artykułu niniejszego, Minister Skarbu zawiadamia natychmiast Najwyższą Izbę Kontroli.

(5) O dokonaniu zmian, przewidzianych w ust. (3) artykułu niniejszego Marszałek Sejmu i Marszałek Senatu zawiadamiają natychmiast Najwyższą Izbę Kontroli i Ministra Skarbu, a Prezes Najwyższej Izby Kontroli — Ministra Skarbu.

Art. 7. (1) Liczba funkcjonariuszów, zatrudnionych w administracji cywilnej, nie może w obrębie każdej części tak w liczbie ogólnej, jak i w poszczególnych grupach uposażenia przekraczać ilości etatów osobowych, ustalonych w załączonym do ustawy skarbowej wykazie.

(2) Obsadzanie etatów w poszczególnych grupach uposażenia ponad ilość, przewidzianą w wykazie, może nastąpić tylko przy zmniejszeniu o tę samą ilość obsady etatów w grupach wyższych.

Art. 8. (1) Bezprocentowy kredyt, przysługujący Skarbowi Państwa w Banku Polskim na podstawie art. 53 lit. f) statutu Banku Polskiego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 455) — będzie stanowił w roku budżetowym 1938/39 fundusz obrotowy Skarbu Państwa.

(2) Minister Skarbu ma prawo zarachować kwoty, podjęte z tego funduszu, na dochód części 8 budżetu, zwroty zaś do tego funduszu — jako wydatki w tej samej części.

Art. 9. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania związkom samorządu terytorialnego i gospodarczego z zapasów kasowych pożyczek na termin nie dłuższy niż 12 miesięcy.

(2) Łączna kwota tych pożyczek nie może w ciągu roku budżetowego 1938/39 przekroczyć 20% sumy udziałów w podatkach państwowych i dodatków do tych podatków, pobieranych przez kasy państwowe na rzecz wszystkich związków samorządowych.

(3) Nie można dokonywać żadnych wydatków z zapasów kasowych lub lokat w bankach państwowych z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ust. (1).

Art. 10. (1) Kredyty, przewidziane w załączonym budżecie, są ważne do dnia 31 marca 1939 r.

(2) Po tym terminie kredyty na wydatki w części 6 budżetu w paragrafach 1 i 2 działu 2, w części 12 w dziale 8, w części 13 w działach 10, 12 i 13 oraz na cele budowlane, jak również na cele Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy, mogą być użyte w ciągu najpóźniej trzech miesięcy pod warunkami, ustalonymi przez Ministra Skarbu.

(3) Ograniczenie, zawarte w ust. (1), nie dotyczy kredytów na odpisy i rozchodów na rachunek zysku handlowego, przewidzianych lub ustalonych w trybie art. 6 w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych.

Art. 11. Ustala się plany użytkowania Lasów Państwowych na lata obrachunkowe od 1 października 1937 do 30 września 1938 i od 1 października 1938 do 30 września 1939 w brzmieniu załącznika do ustawy niniejszej.

Art. 12. (1) Przedłuża się do dnia 31 marca 1939 r. dla celów równowagi budżetowej moc obowiązującą dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503) ze zmianami, wprowadzonymi ustawą z dnia 30 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 187) oraz wynikającymi z artykułu niniejszego.

(2) Podatek ten będzie pobierany od wynagrodzeń:

a) wypłacanych w czasie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r., bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają,

b) wypłacanych za czas od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r. bez względu na czas wypłaty,

według następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	150	200	3
2	200	250	5
3	250	500	8
4	500	1 000	11
5	1 000	2 000	17
6	2 000		25

2) przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych, albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	165	220	2
2	220	560	5
3	560	1 150	7
4	1 150	2 350	10
5	2 350		15

(3) Określone w art. 3 pkt 1) lit. a) i b) dekretu z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503) stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego podwyższa się ze 100 zł do 150 zł i ze 110 zł do 165 zł.

(4) Rada Ministrów może, na wniosek Ministra Skarbu, w drodze rozporządzeń skracać terminy, określone w ust. (2) lit. a) i b), obniżać stopy procentowe, ustalone w ust. (2) pkt 1) i 2), oraz podwyższać stawki wynagrodzeń wolnych od podatku specjalnego.

(5) Związki samorządu terytorialnego, związki międzykomunalne (celowe) oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorialnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne mogą, działając zgodnie z ustawą o finansach komunalnych, nie pobierać podatku specjalnego od wynagrodzeń, wypłacanych ze swoich funduszów.

Art. 13. Na czas trwania ustawy niniejszej zawiesza się moc obowiązującą przepisu o upoważnieniu Prezesa Najwyższej Izby Kontroli do przenoszenia kredytów w obrębie całej części 3 budżetu (art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej — Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 314) — z wyjątkiem uprawnień, przewidzianych w art. 6 ust. (3).

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1938 r. Nr 20, poz. 161).

WYKAZ ETATÓW OSOBOWYCH

Część	NAZWA CZĘŚCI	Urzędni								
		Grupa uposa								
		II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
1	Prezydent Rzeczypospolitej	—	1	1	3	8	10	14	3	—
2a	Sejm	—	—	2	2	8	7	13	9	4
2b	Senat	—	—	1	1	4	3	4	—	—
3	Kontrola Państwowa	—	2	14	64	190	198	97	30	4
4	Prezydium Rady Ministrów	—	2	5	8	15	29	24	21	12
5	Ministerstwo Spraw Zagranicznych . .	—	9	18	75	133	133	149	88	15
7	„ „ Wewnętrznych . .	—	9	23	128	503	633	845	1 278	1 508
8	„ Skarbu	1	4	29	129	603	1 574	3 702	5 262	5 836
9	„ Sprawiedliwości . . .	—	2	4	33	49	826	1 547	2 801	2 629
10	„ Przemysłu i Handlu . .	—	2	14	82	271	258	330	346	143
11	„ Komunikacji . . .	—	2	11	62	256	333	365	233	183
12	„ Rolnictwa i Reform Rolnych .	—	2	12	65	298	541	563	197	205
13	„ Wyznań Religijnych i Ośw. Publ.	—	2	18	111	380	330	384	528	487
14	„ Opieki Społecznej . . .	—	3	10	59	216	331	384	221	122
15	„ Poczt i Telegrafów . . .	—	1	6	22	67	71	46	34	10
	Ogółem	**1**	**41**	**168**	**844**	**3 001**	**5 277**	**8 467**	**11 051**	**11 158**

UWAGA: Wykaz nie obejmuje następujących działów (rozdziałów), względnie paragrafów w poszczególnych częściach budżetu:

w części 1 — działu 3 „Gabinet Wojskowy";

w części 7 — działu 4 „Policja Państwowa" i działu 5 „Korpus Ochrony Pogranicza";

w części 8 — w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe" w wydatkach nadzwyczajnych paragrafu 14 „Likwidacja zaległości egzekucyjnych" oraz działu 4 „Straż Graniczna";

w części 9 — działu 3 „Więziennictwo";

w części 12 — działu 8 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej";

w części 13 — etatów profesorów szkół akademickich i nauczycieli innych kategorii szkół.

ADMINISTRACJI CYWILNEJ

Załącznik do art. 7 ustawy skarbowej na rok 1938/39.

c y				Funkcjonariusze niżsi							Sędziowie i prokuratorzy					Ogółem
ż e n i a			Razem	Grupa uposażenia						Razem	Grupa uposażenia				Razem	
XI	XII	ryczałt		VIII	IX	X	XI	XII	ryczałt		I	II	III	IV		
—	—	—	40	3	27	81	65	13	—	189	—	—	—	—	—	229
1	1	—	47	—	—	55	22	11	2	90	—	—	—	—	—	137
—	—	—	13	—	2	14	7	—	—	23	—	—	—	—	—	36
—	—	—	599	—	—	6	43	8	—	57	—	—	—	—	—	656
—	—	10	126	—	29	26	—	—	—	55	41	8	—	—	49	230
3	1	690	1 314	—	6	65	22	2	326	421	—	—	—	—	—	1 735
716	—	10	5 653	—	17	181	446	528	66	1 238	—	—	—	—	—	6 891
794	42	58	18 034	—	176	891	861	525	—	2 453	—	—	—	—	—	20 487
1 256	100		9 266	—	11	530	903	525	20	1 989	158	481	1 546	1 366	3 551	14 806
10	—	24	1 480	—	3	213	140	79	14	449	—	—	—	—	—	1 929
51	—	—	1 496	—	63	318	371	219	372	1 343	—	—	—	—	—	2 839
31	1	33	1 948	—	15	127	294	258	1	695	—	—	—	—	—	2 643
93	5	126	2 464	—	51	944	1 444	1 212	217	3 868	—	—	—	—	—	6 332
15	—	74	1 435	—	13	61	95	80	5	254	—	—	—	—	—	1 689
2	—	10	269	—	3	18	10	1	—	32	—	—	—	—	—	301
2 972	**150**	**1 054**	**44 184**	**3**	**416**	**3 530**	**4 723**	**3 461**	**1 023**	**13 156**	**199**	**489**	**1 546**	**1 366**	**3 600**	**60 940**

Budżet na rok 1938|39.

A. Administracja.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu.	138.750.000
			I. Wydatki zwyczajne	123.975.000
1			Zarząd centralny	7.286.300
		1	Płace	3.274.000
		2	Różne świadczenia osobowe	105.600
		2a	Dodatki specjalne dla funkcjonariuszów podległych Ministrowi Skarbu	2.700.000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	200.000
		4	Środki lokomocji	29.000
		5	Pomieszczenie	69.000
		6	Wydatki biurowe	143.700
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	150.000
		7	Wydawnictwa	108.000
		8	Inne wydatki	110.000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	80.000
		10	Fundusz dyspozycyjny	48.000
		11	Obrona prawna interesów skarbowych za granicą . .	35.000
		12	Komisja rewizyjna monopolów państwowych . . .	219.000
		13	Urząd Rozjemczy do spraw kredytowych samorządu terytorialnego	15.000
1a			Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej oraz wpłata na rzecz Funduszu Pracy	5.062.300
		1	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	1.110.770
		2	Przelew z tytułu opłaty emerytalnej	3.226.100
		3	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	725.430
2			Władze i urzędy skarbowe	60.733.800
		1	Płace	43.702.600
		2	Różne świadczenia osobowe	2.418.000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	5.960.000
		4	Środki lokomocji	174.000
		5	Pomieszczenie	2.490.000
		6	Wydatki biurowe	1.346.000
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	1.424.000
		8	Inne wydatki	323.000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	760.000
		10	Komisje podatkowe, biegli i świadkowie	300.000
		11	Wydatki specjalne związane z egzekucją administracyjną	1.136.200
		12	Sporządzenie znaków wartościowych	700.000
2a			Klasyfikacja gruntów	8.587.550
		1	Płace	4.502.790
		2	Różne świadczenia osobowe	342.658
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	1.978.248

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
2a		5	Pomieszczenie	199.340
		6	Wydatki biurowe	212.194
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	31.100
		7	Wydawnictwa	8.000
		8	Inne wydatki	197.970
		10	Koszty posiedzeń komisji klasyfikacyjnych . . .	75.250
		11	Odnowienie map katastralnych	60.000
		12	Zdjęcia aerofotogrametryczne „Lot"	980.000
3			Władze i urzędy celne	8.092.600
		1	Płace	6.487.000
		2	Różne świadczenia osobowe	583.500
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	180.000
		4	Środki lokomocji	25.000
		5	Pomieszczenie	241.200
		6	Wydatki biurowe	141.900
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	244.000
		8	Inne wydatki	100.000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	90.000
4			Straż graniczna	17.925.840
		1	Płace	15.079.900
		2	Różne świadczenia osobowe	179.000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	197.600
		4	Środki lokomocji	500.600
		5	Pomieszczenie	528.000
		6	Wydatki biurowe	75.830
		6a	Opłaty pocztowe	18.900
		7	Wydawnictwa	300
		8	Inne wydatki	16.600
		9	Budownictwo	114.000
		10	Umundurowanie	514.000
		11	Uzbrojenie	64.300
		12	Wyszkolenie	168.820
		13	Łączność	126.460
		14	Zwalczanie przemytnictwa	250.000
		15	Psy graniczne	91.530
5			Ogólny zarząd skarbowy	6.094.500
		11	Różne wydatki	1.956.500
		12	Nadzór państwowy nad instytucjami finansowymi . .	620.000
		13	Nagrody za wykrycie przekroczeń skarbowych . .	450.000
		14	Koszt bicia bilonu	400.000
		15	Różnica oprocentowania kredytów ulgowych . . .	28.000
		16	Niedobór Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji we Lwowie	2.100.000
		17	Wpłata na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego .	540.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
7			Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń . .	242.740
		1	Płace	165.540
		2	Różne świadczenia osobowe	5.650
		3	Podróże służbowe	4.230
		5	Pomieszczenie	23.840
		6	Wydatki biurowe	3.450
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	5.300
		7	Wydawnictwa	4.500
		8	Inne wydatki	4.630
		10	Państwowa Rada Ubezpieczeniowa	800
		11	Koszty kontroli zakładów ubezpieczeń	20.000
		12	Komisarz Ubezpieczeniowy w Gdyni	4.800
8			Prokuratoria Generalna	1.923.400
		1	Płace	1.633.290
		2	Różne świadczenia osobowe	35.660
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	49.700
		4	Środki lokomocji	4.000
		5	Pomieszczenie	96.850
		6	Wydatki biurowe	23.800
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	28.400
		8	Inne wydatki	900
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	1.800
		10	Koszty zastępstwa sądowego	49.000
9			Urząd Długów Państwa	487.000
		1	Płace	380.080
		2	Różne świadczenia osobowe	20.210
		5	Pomieszczenie	10.760
		6	Wydatki biurowe	21.250
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	8.960
		8	Inne wydatki	41.740
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	2.000
		10	Druk arkuszy kuponowych 5% państwowej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.	2.000
10			Biuro Rady Spółdzielczej	438.970
		1	Płace	247.400
		2	Różne świadczenia osobowe	18.600
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	69.000
		5	Pomieszczenie	26.400
		6	Wydatki biurowe	7.720
		6a	Opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne . . .	5.000
		7	Wydawnictwa	11.000
		8	Inne wydatki	4.050
		10	Koszty posiedzeń Rady Spółdzielczej	4.000
		11	Koszty rewizji i likwidacji spółdzielni niezwiązkowych .	35.800
		12	Fundusz Specjalny Rady Spółdzielczej	10.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			Państwowy Fundusz Budowlany	7.100.000
		10	Świadczenia	6.600.000
		11	Zakup terenów budowlanych	500.000
			II. Wydatki nadzwyczajne	14.775.000
2			Władze i urzędy skarbowe	2.000.000
		14	Likwidacja zaległości egzekucyjnych	2.000.000
3			Władze i urzędy celne	373.000
		9	Nieruchomości	373.000
5			Ogólny zarząd skarbowy	12.402.000
		18	Pomoc przy zawartych układach konwersyjnych oraz przy spłacie papierami wartościowymi wierzytelności rolniczych	9.000.000
		19	Dopłata na rzecz państwowych oraz publicznoprawnych instytucji finansowych z tytułu konwersji pożyczek	2.902.000
		20	Pomoc kredytowa na oddłużenie funkcjonariuszów państwowych za pośrednictwem Spółdzielczego Banku Urzędniczego z ogr. odp. w Warszawie	500.000
			Część 16. Emerytury i zaopatrzenia.	**176.710.000**
			I. Wydatki zwyczajne	176.710.000
1			Emerytury	175.460.000
		1	Emerytury cywilne	126.315.000
		2	Emerytury wojskowe	45.925.000
		3	Odprawy	110.000
		4	Pośmiertne	1.500.000
		5	Koszty przesiedleń emerytów	800.000
		6	Przekazywanie składek ubezpieczeniowych (emerytalnych)	300.000
		7	Przekazywanie rezerw technicznych do Państwowego Zakładu Emerytalnego	500.000
		8	Koszty sporządzania statystyki emerytalnej	10.000
2			Zaopatrzenia	1.250.000
		1	Zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz zaopatrzenia nie oparte na innych tytułach prawnych i zasiłki	1.250.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			Część 17. Renty inwalidzkie i pensje.	**105.422.000**
			I. Wydatki zwyczajne	105.422.000
1			Renty inwalidzkie	98.657.000
		1	Renty inwalidów wojennych	96.897.000
		2	Renty inwalidów przedwojennych	960.000
		3	Kapitalizacja rent inwalidów	800.000
2			Pensje	6.765.000
		1	Pensje weteranów powstań narodowych	775.000
		2	Pensje orderu wojennego Virtuti Militari	1.730.000
		3	Pensje Krzyża Zasługi za Dzielność	60.000
		4	Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych . . .	3.200.000
		5	Zaopatrzenie uczestników walk o niepodległość . .	1.000.000
			Część 18. Długi państwowe.	**225.000.000**
			I. Wydatki zwyczajne	225.000.000
1			Długi wewnętrzne	130.180.200
		1	Spłata kapitału	21.797.390
		2	Spłata odsetek	108.382.810
2			Długi zagraniczne	85.105.810
		1	Spłata kapitału	39.278.840
		2	Spłata odsetek	43.971.970
		3	Prowizje i koszty w związku z obsługą długów zagranicznych	1.855.000
3			Wypłaty z tytułu udzielonej poręki państwowej . .	9.713.990
		1	Spłata kapitału	8.994.380
		2	Spłata odsetek	719.610

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu .	1.394.208.000
			I. Dochody zwyczajne	1.267.368.000
1			Zarząd centralny	374.000
		7	Wydawnictwa	120.000
		8	Różne dochody	35.000
		12	Komisja rewizyjna monopolów państwowych . . .	219.000
2			Władze i urzędy skarbowe	8.425.000
		6	Sprzedaż druków	50.000
		8	Różne dochody	75.000
		11	Należytości egzekucyjne	7.500.000
		13	Wymiar i pobór podatku od lokali	800.000
2a			Klasyfikacja gruntów	1.330.000
		8	Różne dochody	30.000
		11	Opłaty związane z ewidencją katastru, operatów katastralnych i klasyfikacyjnych	1.300.000
3			Władze i urzędy celne	1.520.000
		2	Specjalna kontrola celna	1.300.000
		6	Sprzedaż druków	135.000
		8	Różne dochody	85.000
4			Straż graniczna	51.000
		4	Sprzedaż środków lokomocji	3.300
		5	Pomieszczenie	38.700
		8	Różne dochody	9.000
5			Ogólny zarząd skarbowy	24.511.000
		11	Różne dochody	14.548.000
		12	Nadzór państwowy nad instytucjami finansowymi . .	733.000
		13	Kary pieniężne	1.200.000
		20	Przepadłości	300.000
		21	Odsetki i dywidendy	530.000
		22	Udział Skarbu Państwa w zysku Banku Gospodarstwa Krajowego	1.000.000
		23	Udział Skarbu Państwa w dochodach Skarbu Śląskiego .	6.000.000
		24	Sprzedaż nieruchomości państwowych	200.000
6			Daniny publiczne	1.210.011.300
	1		Podatki bezpośrednie	751.500.000
		1	Podatek gruntowy	68.000.000
		2	Podatek od nieruchomości	85.000.000

B. Przedsiębiorstwa i zakłady.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu.	17.109.040
			I. Rozchody zwyczajne	17.109.040
12			Mennica państwowa	1.200.000
	1		Koszty stałe	567.000
		1	Koszty administracji osobowe	199.000
		2	Koszty administracji rzeczowe	41.000
		3	Koszty produkcji osobowe	209.000
		4	Koszty produkcji rzeczowe	75.000
		5	Inne rozchody	15.000
		6	Odpisy	15.000
		7	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	10.000
		8	Przelew z tytułu opłaty emerytalnej	2.000
		9	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	1.000
	2		Koszty zmienne	628.000
		1	Koszty produkcji osobowe	347.000
		2	Koszty produkcji rzeczowe	281.000
	3		Inwestycje	5.000
		1	Zakup inwentarza	5.000
13			Państwowy Zakład Emerytalny	15.909.040
	1		Administracja	617.630
		1	Wydatki osobowe	412.830
		2	Wydatki biurowe	75.750
		3	Wydatki ogólne	18.800
		4	Koszt bilansu technicznego	65.000
		5	Amortyzacja ruchomości	45.250
	2		Świadczenia	1.822.000
		1	Emerytury	1.300.000
		2	Pensje	250.000
		3	Świadczenia jednorazowe	271.000
		4	Leczenie zapobiegawcze	1.000
	3		Przekazywanie składek	170.000
	4		Zwroty Skarbowi wartości kapitałowych .	10.000
	5		Lokaty funduszu rezerwowego	13.289.410

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu.	**17.109.040**
			I. Wpływy zwyczajne	17.109.040
12			Mennica państwowa	1.200.000
		1	Produkcja	840.000
		2	Ekspertyzy	48.000
		3	Różne wpływy	2.000
		4	Zarachowania	310.000
13			Państwowy Zakład Emerytalny	15.909.040
	1		Dochody ustawowe	13.001.000
		1	Składki emerytalne	12.000.000
		2	Wpłaty Skarbu	1.001.000
			Wpływy z majątku	2.112.540
		1	Eksploatacja nieruchomości	24.540
		2	Papiery wartościowe	2.060.000
		3	Odsetki od lokat	23.000
		4	Odsetki od rachunków bieżących	5.000
	3		Inne wpływy	795.500
		1	Składki przekazane przez instytucje ubezpieczające . .	775.000
		2	Wpłaty uczestników	20.000
		3	Różne wpływy	500

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
6	1	3	Podatek przemysłowy	270.000.000
		4	Podatek dochodowy	295.000.000
		5	Podatek od kapitałów i rent	5.000.000
		6	Podatek od energii elektrycznej	7.000.000
		7	Podatek od uboju	8.500.000
		8	Odsetki od zaległości, grzywny i kary	13.000.000
	2		Podatki pośrednie	195.011.300
		1	Podatek od wina	2.000.000
		2	Podatek od piwa	9.600.000
		3	Podatek od cukru	142.000.000
		4	Podatek od drożdży	14.500.000
		5	Podatek od tłuszczów	1.000.000
		6	Podatek od olejów mineralnych	21.000.000
		7	Podatek od zapalniczek	300
		8	Podatek od kwasu octowego	260.000
		9	Podatek od kwasu węglowego	800.000
		10	Podatek od cukru skrobiowego	1.900.000
		11	Akcyzowe opłaty patentowe	1.900.000
		12	Odsetki od zaległości	50.000
		13	Podatki zniesione	1.000
	3		Cło	175.000.000
	4		Opłaty stemplowe i daniny pokrewne	88.500.000
		1	Opłaty stemplowe	82.500.000
		2	Podatek spadkowy i od darowizn	6.000.000
7			Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń	305.240
		2	Częściowy zwrot kosztów umundurowania	45
		7	Wydawnictwa	500
		8	Różne dochody	2.475
		13	Opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń	281.840
		14	Opłaty za nadzór nad działalnością pośredników ubezpieczeniowych	17.970
		15	Opłaty rejestracyjne	2.410
8			Prokuratoria Generalna	520.900
		8	Różne dochody	900
		10	Wynagrodzenie za prowadzenie spraw	520.000
9			Urząd Długów Państwa	8.000
		8	Różne dochody	8.000
10			Biuro Rady Spółdzielczej	311.560
		2	Częściowy zwrot kosztów umundurowania	60
		8	Różne dochody	10.500

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
		11	Opłaty za nadzór i za rewizje spółdzielni	282.000
		12	Fundusz specjalny Rady Spółdzielczej	10.000
		13	Opłaty za nadzór rządowy nad spółdzielniami . . .	7.000
		14	Opłaty za ogłoszenie bilansów	2.000
11			Państwowy Fundusz Budowlany	20.000.000
		10	Dochody własne	5.500.000
		11	Sprzedaż i dzierżawa państwowych terenów budowlanych	500.000
		12	Podatek od lokali	14.000.000
			II. Dochody nadzwyczajne	126.840.000
6			Daniny publiczne	126.840.000
	1a		Podatek majątkowy	1.500.000
	1b		Specjalny podatek od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych	104.500.000
	2		Dodatek do podatku spożywczego od cukru w głowach, kostkach i kawałkach	850.000
	5		Dodatki do danin publicznych	18.990.000
		1	15% dodatek do podatków bezpośrednich i podatków spadkowego i od darowizn	5.400.000
		2	10% dodatek do podatków pośrednich	5.340.000
		3	10% dodatek do opłat stemplowych	8.250.000
	6		Podatki zniesione	1.000.000
			Część 16. Emerytury i zaopatrzenia.	**44.399.000**
			I. Dochody zwyczajne	44.399.000
1			Emerytury	44.399.000
		1	Opłaty emerytalne funkcjonariuszów państwowych cywilnych	28.574.000
		2	Opłaty emerytalne wojskowych	12.075.000
		3	Jednorazowe opłaty emerytalne i wpłaty rezerw premiowych	50.000
		4	Opłata 4% od niektórych zaopatrzeń emerytalnych . .	3.700.000

C. Monopole.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu.	**456.495.200**
			I. Rozchody zwyczajne	456.495.200
14			Monopol solny	37.960.000
			Rozchody eksploatacyjne	36.498.400
		1	Utrzymanie dyrekcji	637.700
		2	Koszty produkcji	13.089.900
		3	Koszty sprzedaży	18.379.800
		4	Koszty ogólne	3.322.000
		5	Odpis na fundusz amortyzacyjny	1.000.000
		6	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	48.400
		7	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	20.600
			Rozchody na rachunek zysku handlowego . .	1.461.600
		8	Kapitał inwestycyjny	1.291.600
		9	Odpisy na inne cele	170.000
15			Monopol tytoniowy	168.300.000
			Rozchody eksploatacyjne	153.405.000
		1	Utrzymanie dyrekcji	2.386.000
		2	Koszty produkcji	89.030.000
		3	Koszty sprzedaży	51.604.000
		4	Koszty ogólne	6.689.000
		5	Odpis na fundusz amortyzacyjny	3.440.000
		6	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	192.000
		7	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	64.000
			Rozchody na rachunek zysku handlowego . .	14.895.000
		8	Kapitał inwestycyjny	10.549.000
		9	Obsługa 7% pożyczki w lirach włoskich	3.736.000
		10	Odpisy na inne cele	610.000
16			Monopol spirytusowy	164.019.400
			Rozchody eksploatacyjne	158.125.200
		1	Utrzymanie dyrekcji	2.071.900
		2	Koszty produkcji	80.656.700
		3	Koszty sprzedaży	50.832.900

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
16		4	Koszty ogólne	2.464.100
		5	Należności komunalne	19.581.800
		6	Odpis na fundusz amortyzacyjny	2.258.400
		7	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	203.000
		8	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	56.400
			Rozchody na rachunek zysku handlowego . .	5.894.200
		9	Fundusz inwestycyjny	4.100.000
		10	Pokrycie strat z lat ubiegłych na puli niekonsumcyjnej .	756.900
		11	Odpisy na inne cele	1.037.300
17			Monopol loteryjny	86.215.800
			Rozchody eksploatacyjne	86.148.650
		1	Utrzymanie dyrekcji	471.650
		2	Druk losów	291.500
		3	Koszty sprzedaży	10.814.600
		4	Koszty ciągnień	60.000
		5	Koszty reklamy	410.000
		6	Wypłata wygranych	74.056.500
		7	Różne wydatki	20.000
		8	Odpis na fundusz amortyzacyjny	17.312
		9	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	5.450
		10	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	1.638
			Rozchody na rachunek zysku handlowego . .	67.150
		11	Kapitał inwestycyjny	10.000
		12	Odpisy na inne cele	57.150

Ogólna suma rozchodów „C. Monopole“ **456.495.200**

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu .	1.148.702.200
			I. Wpływy zwyczajne	1.148.702.200
14			Monopol solny	83.160.000
			Wpływy eksploatacyjne	83.160.000
		1	Sprzedaż soli	82.017.000
		2	Różne wpływy	1.143.000
15			Monopol tytoniowy	513.000.000
			Wpływy eksploatacyjne	513.000.000
		1	Sprzedaż wyrobów tytoniowych	512.000.000
		2	Opłaty od zagranicznych wyrobów tytoniowych, przywożonych przez osoby prywatne	1.500
		3	Różne wpływy	998.500
16			Monopol spirytusowy	433.219.400
			Wpływy eksploatacyjne	433.219.400
		1	Sprzedaż spirytusu na cele konsumcyjne	400.542.600
		2	Sprzedaż spirytusu na cele niekonsumcyjne . . .	27.600.600
		3	Opłaty od spirytusu zwolnionego fabrykantom wódek i od przywozu z zagranicy	1.800.800
		4	Różne wpływy	3.275.400
17			Monopol loteryjny	109.465.800
			Wpływy eksploatacyjne	109.465.800
		1	Sprzedaż losów	94.040.000
		2	Opłaty monopolowe	14.886.300
		3	Różne wpływy	539.500
18			Monopol zapałczany	9.857.000
		1	Czynsz dzierżawny	8.358.500
		2	Ryczałt podatkowy	1.486.800
		3	Opłata monopolowa od zapalniczek	11.700

Ogólna suma wpływów „C. Monopole" 1.148.702.200

Załącznik 1a.

Zestawienie ogólne według grup i części budżetu na rok 1938/39

A. Administracja—brutto, B. Przedsiębiorstwa i Zakłady, C. Monopole i D. Fundusze — netto.

Część	NAZWA	WYDATKI Zwyczajne	WYDATKI Nadzwyczajne	WYDATKI Razem	DOCHODY Zwyczajne	DOCHODY Nadzwyczajne	DOCHODY Razem
		złotych					
	A. ADMINISTRACJA.						
1	Prezydent Rzeczypospolitej	3 126 000	—	3 126 000	144 470	—	144 470
2a	Sejm	3 331 700	15 000	3 346 700	197 000	—	197 000
2b	Senat	1 526 740	—	1 526 740	3 200	—	3 200
3	Kontrola Państwowa	4 971 960	—	4 971 960	143 000	—	143 000
4	Prezydium Rady Ministrów	3 597 000	—	3 597 000	2 000	—	2 000
5	Ministerstwo Spraw Zagranicznych .	39 093 000	150 000	39 243 000	8 780 000	—	8 780 000
6	„ „ Wojskowych . .	800 000 000	—	800 000 000	400 000	—	400 000
7	„ „ Wewnętrznych .	210 605 440	194 640	210 800 080	15 038 000	—	15 038 000
8	„ Skarbu	123 975 000	14 775 000	138 750 000	1 267 368 000	126 840 000	1 394 208 000
9	„ Sprawiedliwości . . .	91 450 000	—	91 450 000	38 678 000	—	38 678 000
10	„ Przemysłu i Handlu . .	33 686 470	19 058 530	52 745 000	28 220 000	—	28 220 000
11	„ Komunikacji	74 320 000	180 000	74 500 000	25 200 000	—	25 200 000
12	„ Rolnictwa i Reform Rolnych	91 334 000	1 000 000	92 334 000	35 390 400	—	35 390 400
13	„ Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego	373 954 220	2 191 300	376 145 520	32 043 000	—	32 043 000
14	„ Opieki Społecznej . .	66 558 100	200 000	66 758 100	22 419 615	—	22 419 615
15	„ Poczt i Telegrafów . .	1 999 720	—	1 999 720	4 800	—	4 800
16	Emerytury i zaopatrzenia	176 710 000	—	176 710 000	44 399 000	—	44 399 000
17	Renty inwalidzkie i pensje	105 422 000	—	105 422 000	—	—	—
18	Długi państwowe	225 000 000	—	225 000 000	—	—	—
	Razem A. . .	**2 430 661 350**	**37 764 470**	**2 468 425 820**	**1 518 430 485**	**126 840 000**	**1 645 270 485**
	B. PRZEDSIĘBIORSTWA I ZAKŁADY.	Dopłata ze Skarbu			Wpłata do Skarbu		
4	Prezydium Rady Ministrów:						
	Polska Agencja Telegraficzna . .	—	—	—	60 000	—	60 000
7	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych:						
	a) Gazeta Administracji i Policji Państwowej	—	—	—	3 850	—	3 850
	b) Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku	—	—	—	—	—	—
8	Ministerstwo Skarbu:						
	a) Mennica Państwowa	—	—	—	—	—	—
	b) Państwowy Zakład Emerytalny .	—	—	—	—	—	—
10	Ministerstwo Przemysłu i Handlu:						
	Przedsiębiorstwa nieskomercjalizowane:						
	a) Przedsiębiorstwa państwowe o kapitale mieszanym i wydzierżawione	—	—	—	1 948 670	—	1 948 670
	b) Nadania górnicze i tereny naftowe	—	—	—	438 600	—	438 600
	c) Państwowa Huta Ołowiu i Srebra w Strzybnicy	—	—	—	73 930	—	73 930
	d) Żupa Solna w Łanczynie . . .	18 200	—	18 200	—	—	—
	Przedsiębiorstwa skomercjalizowane:						
	a) „Polmin" Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych	—	—	—	540 000	—	540 000
	b) Państwowa Kopalnia Węgla „Brzeszcze"	—	—	—	100 000	—	100 000
	c) Zjednoczone Fabryki Związków Azotowych w Mościcach i w Chorzowie	—	—	—	1 560 000	—	1 560 000
11	Ministerstwo Komunikacji:						
	a) Polskie Koleje Państwowe . . .	—	—	—	42 000 000	—	42 000 000
	b) Państwowe Wytwórnie Materiałów Drogowych	—	—	—	—	—	—
12	Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych						
	a) Lasy Państwowe	—	—	—	58 700 000	—	58 700 000
	b) Państwowe przetwórnie mięsne .	—	—	—	100 000	—	100 000
	c) Państwowe Zakłady Przemysłowo - Zbożowe	—	5 241 000	5 241 000	—	—	—

Część	NAZWA	WYDATKI Zwyczajne	WYDATKI Nadzwyczajne	WYDATKI Razem	DOCHODY Zwyczajne	DOCHODY Nadzwyczajne	DOCHODY Razem
		złotych					
13	Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:						
	Państwowe Wydawnictwo Książek Szkolnych	—	—	—	60 000	—	60 000
14	Ministerstwo Opieki Społecznej:						
	a) Zdrojowiska państwowe . . .	—	—	—	—	—	—
	b) Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu Higieny	—	—	—	67 000	—	67 000
	c) Szpitale państwowe	1 250 000	—	1 250 000	—	—	—
15	Ministerstwo Poczt i Telegrafów:						
	a) Polska Poczta, Telegraf i Telefon	—	—	—	32 000 000	—	32 000 000
	b) Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne	—	—	—	—	—	—
	Razem B. . .	**1 268 200**	**5 241 000**	**6 509 200**	**137 652 050**	—	**137 652 050**
	C. MONOPOLE.						
8	Ministerstwo Skarbu:						
	Monopol solny	—	—	—	45 200 000	—	45 200 000
	„ tytoniowy	—	—	—	344 700 000	—	344 700 000
	„ spirytusowy	—	—	—	269 200 000	—	269 200 000
	„ loteryjny	—	—	—	23 250 000	—	23 250 000
	„ zapałczany	—	—	—	9 857 000	—	9 857 000
	Razem C. . .	—	—	—	**692 207 000**	—	**692 207 000**
	D. FUNDUSZE.						
6	Ministerstwo Spraw Wojskowych:						
	Fundusz Kwaterunku Wojskowego .	—	—	—	—	—	—
14	Ministerstwo Opieki Społecznej:						
	Fundusz Pracy	—	—	—	—	—	—
	Razem D. . .	—	—	—	—	—	—
	Ogółem A + B + C + D. . .	**2 431 929 550**	**43 005 470**	**2 474 935 020**	**2 348 289 535**	**126 840 000**	**2 475 129 535**

239

USTAWA

z dnia 25 marca 1938 r.

o finansowaniu niektórych inwestycyj z funduszów państwowych w okresie do 31 marca 1939 r.

Art. 1. Upoważnia się:

A) Ministra Skarbu do przeprowadzenia operacyj kredytowych do wysokości 65.080.000 zł na pokrycie w okresie do dnia 31 marca 1939 r. wydatków na następujące cele inwestycyjne:

a) na elektryfikację kraju do wysokości . . . . 12.000.000 zł

b) na gazyfikację kraju do wysokości . . . . 4.000.000 zł

c) na inwestycje morskie do wysokości . . . . 4.300.000 zł

d) na budowle wodne śródlądowe do wysokości . . . . . 18.000.000 zł

e) na melioracje wodne w rolnictwie do wysokości . . . 3.000.000 zł

f) na budownictwo wiejskie do wysokości . . . . 5.000.000 zł

g) na budownictwo państwowe:

1) w zarządzie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do wysokości . . . . . . 5.000.000 zł

2) w zarządzie Ministerstwa Skarbu do wysokości . . 1.000.000 zł

3) w zarządzie Ministerstwa Sprawiedliwości do wysokości . . . . 4.000.000 zł

4) w zarządzie Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oś-

wiecenia Publicznego do wysokości . . . . . . 7.780.000 zł

5) w zarządzie Ministerstwa Opieki Społecznej do wysokości . . . . 1.000.000 zł.

B) Ministra Komunikacji do przeprowadzenia w imieniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" operacyj kredytowych do wysokości 60.000.000 zł na pokrycie w okresie do dnia 31 marca 1939 r. wydatków na cele inwestycyjne tegoż przedsiębiorstwa;

C) Ministra Poczt i Telegrafów do przeprowadzenia w imieniu przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" operacyj kredytowych do wysokości 10.000.000 zł na pokrycie w okresie do dnia 31 marca 1939 r. wydatków na cele inwestycyjne tegoż przedsiębiorstwa oraz na udzielenie dotacyj na inwestycje przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne".

Art. 2. Bliższe warunki operacyj kredytowych, przewidzianych w art. 1 pkt A), oraz zasady wydatkowania uzyskanych funduszów ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami. Analogiczne uprawnienia co do operacyj kredytowych, przewidzianych w art. 1 pkt B), służą Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a w art. 1 pkt C) — Ministrowi Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Podział miesięczny funduszów, uzyskanych w drodze operacyj kredytowych na cele, wymienione w art. 1, przeprowadza Minister Skarbu.

Art. 4. Minister Skarbu ma prawo kwoty niewyzyskane przy wykonaniu poszczególnych inwestycyj, wymienionych w art. 1, przeznaczyć na pokrycie kosztów innych inwestycyj, ustalonych w art. 1, z wyjątkiem wymienionych w art. 1 pkt A) pod lit. g) punkty 1), 2), 3) i 5).

Art. 5. Wydatki na cele inwestycyjne (art. 1) mogą być w razie niewyczerpania przewidzianych na ten cel funduszów dokonywane po dniu 31 marca 1939 r., jednakże nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 1939 r.

Art. 6. Sprawozdanie ze sposobu zużycia wpływów, uzyskanych z operacyj kredytowych, przeprowadzonych na podstawie art. 1, będzie włączone do ogólnego zamknięcia rachunków, sporządzonego przez właściwego ministra i podlega ogólnym przepisom o zamknięciach rachunków państwowych oraz absolutorium dla Rządu.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu i innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 165).

240

USTAWA

z dnia 25 marca 1938 r.

o obrocie olejem skalnym.

Art. 1. (1) Olej skalny (ropa naftowa), uzyskiwany na kopalniach minerałów żywicznych (kopalniach oleju skalnego, gazu ziemnego, wosku ziemnego itp.) i w łapaczkach bez względu na jego skład i właściwości, jak również olej, wydzielony lub osadzający się z gazu ziemnego w urządzeniach kopalnianych i w gazociągach — o ile oleje te nie są magazynowane na miejscu — mogą być wysyłane, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 2, 3 i 4, jedynie do zakładów tłoczniowych i magazynowych albo rafineryj olejów mineralnych i gazoliniarń do przerobu.

(2) Dalsze wysyłki (reekspedycje) oleju z rafineryj, gazoliniarń, zakładów tłoczniowych lub magazynowych są dozwolone tylko do innych rafineryj, gazoliniarń oraz zakładów tłoczniowych lub magazynowych.

Art. 2. Dozwolone jest używanie olejów, wymienionych w art. 1 ust. (1), na bezpośrednie potrzeby ruchu kopalni, na której olej ten został uzyskany.

Art. 3. Okręgowy urząd górniczy może zezwolić na użycie oleju skalnego:

1) na określone w tym zezwoleniu bezpośrednie potrzeby ruchu innych kopalń niż te, na których olej został uzyskany, jeśli stwierdzi, że zastąpienie oleju skalnego innym materiałem jest albo niemożliwe, albo połączone z niestosunkowo wysokimi kosztami,

2) na cele badawcze i doświadczalne.

Art. 4. Wyższy urząd górniczy może zezwalać kopalniom na oddawanie oleju skalnego

innym odbiorcom, niż wymienieni w art. 1 ust. (1):

1) jeżeli stwierdzi, że olej skalny danej kopalni nie znajduje wśród odbiorców, wymienionych w art. 1 ust. (1), nabywcy ofiarującego cenę, odpowiadającą cenom targowym, płaconym przez tych (art. 1 ust. (1) odbiorców, przy uwzględnieniu właściwości danego oleju,
2) na określone cele lokalnego zużycia niekopalnianego, jeżeli koszty transportu z kopalni do stacji załadowania lub do zakładu przeróbczego są niewspółmiernie wysokie w stosunku do ceny targowej oleju skalnego.

Art. 5. Zezwolenia, przewidziane w art. 3 i 4, będą wydawane na określone ilości z oznaczeniem czasu ich ważności na okresy nie krótsze, niż półroczne.

Art. 6. (1) Jeżeli zezwolenie, udzielone w myśl art. 3 pkt 1) i art. 4, dotyczy oleju skalnego o gęstości do 790° Ar. przy + 15° C (0,790 g/ml), wówczas olej ten podlega podatkowi na rzecz Skarbu Państwa według stawki obowiązującej dla olejów mineralnych (przetworów ropy naftowej lub gazu ziemnego) o takiej samej gęstości, przy czym władza skarbowa jest uprawniona do odpowiedniego stosowania do podatku od oleju skalnego przepisów, dotyczących ulg, przewidzianych dla podatku od olejów mineralnych. Ponadto olej, oddawany w myśl art. 4, podlega opłacie podatku drogowego na równi z olejem mineralnym o gęstości do 790° Ar. przy + 15° C (0,790 g/ml).

(2) Do zapłaty podatku obowiązany jest przedsiębiorca zakładu, z którego wprowadza się olej do wolnego obrotu. Podatek powinien być uiszczony przed wydaniem oleju z zakładu.

Art. 7. (1) Orzekanie o należności i wymiar podatku od oleju skalnego o gęstości do 790° Ar. przy + 15° C (0,790 g/ml) należy do właściwości władzy skarbowej. Władza skarbowa działa na podstawie danych, dostarczonych przez władze górnicze.

(2) Co do rzeczowej odpowiedzialności za podatek od oleju skalnego, ściągnięcia podatku nie uiszczonego w terminie oraz przedawnienia prawa żądania zapłaty i zwrotu tego podatku, stosują się odpowiednio przepisy, odnoszące się w tym zakresie do podatku od olejów mineralnych.

Art. 8. (1) Władzom górniczym i skarbowym służy prawo kontroli produkcji, obrotów i zapasów olejów, wymienionych w art. 1 ust. (1).

(2) Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w drodze rozporządzenia ustalają sposób kontroli, o której mowa w ust. (1), jak również określają wysokość dopuszczalnych ubytków tych olejów.

(3) Ubytki olejów ponad normy, ustalone w rozporządzeniu, będą uważane jako wprowadzone do obrotu.

Art. 9. (1) Kopalnie minerałów żywicznych są obowiązane prowadzić dokładne wykazy produkcji olejów, wymienionych w art. 1 ust. (1) i wszelkich nimi obrotów, z oznaczeniem rodzaju, ilości, odbiorcy i sposobu każdorazowej wysyłki, jak również składać władzy górniczej okresowe raporty.

(2) Takiż obowiązek — co do zapisywania i wykazywania wszystkich obrotów olejami, wymienionymi w art. 1 ust. (1) — ciąży na rafineriach i gazoliniarniach, na przedsiębiorstwach magazynowania i tłoczenia oleju skalnego, zbierania i łapania kału ropnego i oleju skalnego — jak również na przedsiębiorstwach gazociągowych.

(3) Właściwy wyższy urząd górniczy wyda przepisy co do sposobu prowadzenia wykazów i okresowego składania ich władzom górniczym.

Art. 10. (1) Kto:

1) wbrew przepisom wprowadza do obrotu oleje, wymienione w art. 1 ust. (1),
2) odstępuje olej skalny innej osobie, niż wskazana w zezwoleniu władz górniczych,
3) używa olej skalny do innych celów, niż określone w zezwoleniu władz górniczych —

podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 3.000 zł, albo obu karom łącznie.

(2) Ponadto orzec można przepadek oleju.

Art. 11. Kto narusza inne przepisy ustawy niniejszej lub przepisy, wydane na podstawie tej ustawy, podlega karze grzywny do 3.000 zł.

Art. 12. Orzeczenie kary nie zwalnia od obowiązków uiszczenia podatku od oleju skalnego (art. 6).

Art. 13. (1) Orzekanie w sprawach o przestępstwa, objęte ustawą niniejszą, należy do okręgowych urzędów górniczych.

(2) Grzywny oraz sumy, uzyskane ze sprzedaży olejów, które uległy przepadkowi, wpływają na rachunek funduszu popierania wiertnictwa naftowego.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 167).

241

USTAWA

z dnia 25 marca 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Art. 1. Wprowadza się w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu nadanym rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615), z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 599) zmiany następujące:

1) w art. 57 dodaje się ust. 6 w brzmieniu następującym:

„6. Minister Skarbu może zniżać w drodze rozporządzeń stawkę podatku od drożdży, określoną w ust. 1.";

2) w art. 62 w ust. 10 końcowe zdanie otrzymuje brzmienie: „Minister Skarbu może również w drodze rozporządzeń uchylać pobieranie tych opłat dla poszczególnych kategoryj zakładów sprzedaży i to bądź dla całego obszaru Rzeczypospolitej, bądź dla poszczególnych klas miejscowości lub obszarów.";

3) w art. 62 dodaje się nowy ust. 11 następującej treści:

„11. Detaliczna sprzedaż piwa, win owocowych i miodu jest wolna od opłat, przewidzianych w niniejszym artykule."

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych późniejszymi aktami ustawodawczymi, wydanymi do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przepis zaś, objęty zmianą trzecią art. 1 — z dniem 1 lipca 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 168).

242

USTAWA

z dnia 25 marca 1938 r.

o ratyfikacji układu z dnia 30 czerwca 1937 r. między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności, związanych z wierzytelnościami finansowymi.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności, związanych z wierzytelnościami finansowymi, podpisanego w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 169).

243

USTAWA

z dnia 29 marca 1938 r.

o konwersji obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej, opiewających na funty szterlingów.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaofiarowania i do przeprowadzenia na zasadach, ustalonych w ustawie niniejszej, konwersji tych obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej, wypuszczonych dnia 15 października 1927 r. na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), których wartość imienna jest wyrażona w funtach szterlingów. Konwersja może być przeprowadzona drogą przestemplowania obligacyj konwertowanych.

Art. 2. (1) Oprocentowanie obligacyj obniżone będzie na 4½ od sta w stosunku rocznym.

(2) Kupony od obligacyj płatne będą w Londynie — w funtach szterlingów, w New Yorku — w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki i w Paryżu — we frankach francuskich, według zasad, ustalonych w ust. (3) i (4).

(3) Wartość nominalna kuponu, przedstawionego do zapłaty w Londynie, obliczana będzie od wartości nominalnej obligacji, oznaczonej w funtach szterlingów, bądź — na żądanie posiadacza — od jej równowartości, obliczonej we frankach szwajcarskich, florenach holenderskich lub koronach szwedzkich według stosunku:

25.189	franków szwajcarskich	= 1 Ł.
12.092	florenów holenderskich	= 1 Ł.
18.133	koron szwedzkich	= 1 Ł.

W razie obliczenia równowartości kuponu we frankach szwajcarskich, florenach holenderskich lub koronach szwedzkich — wypłata w funtach szterlingów nastąpi — na żądanie posiadacza — bądź po kursie kupna wypłaty na Zurich, Amsterdam lub Sztokholm, stosowanym w Londynie w dniu przedstawienia kuponu do zapłaty, bądź po stałych kursach według stosunku:

20.609	franków szwajcarskich	= 1 Ł.
9.892	florenów holenderskich	= 1 Ł.
14.836	koron szwedzkich	= 1 Ł.

(4) Kupony, przedstawione do zapłaty w New Yorku, płatne będą według stałego stosunku 4.86 dolarów za 1 Ł., a przedstawione do zapłaty w Paryżu — według kursu kupna wypłaty na Londyn, stosowanego w Paryżu w dniu przedstawienia kuponu do zapłaty, przy czym wartość nominalna kuponu obliczana będzie od wartości nominalnej obligacji, oznaczonej w funtach szterlingów.

Art. 3. Spłata obligacyj nastąpi w ciągu lat 30, poczynając od dnia 15 kwietnia 1938 r. przez częściowe umarzanie w terminach półrocznych, bądź w drodze losowania, bądź w drodze skupu z wolnej ręki. Obligacje, wylosowane do umorzenia, płatne będą po kursie 103 ich wartości nominalnej.

Art. 4. Obligacje korzystają do czasu ich spłaty z zabezpieczenia, ustanowionego dla obligacyj 7% pożyczki stabilizacyjnej w umowie, zawartej przez Ministra Skarbu na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789).

Art. 5. Postanowienia umowy, zawartej przez Ministra Skarbu na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), mają zastosowanie do obligacyj, objętych konwersją, przewidzianą w ustawie niniejszej z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych w art. 2 i 3.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia w umowie lub w umowach, jakie w tym celu będą potrzebne, innych szczegółowych warunków, na jakich konwersja, przewidziana w art. 1, będzie zaofiarowana.

Art. 7. Czynności, związane z konwersją, jak również obligacje, skonwertowane na zasadzie art. 1, wolne będą od jakichkolwiek podatków i danin państwowych.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 170).

244

USTAWA

z dnia 29 marca 1938 r.

o przedłużeniu czasowego obniżenia składek za ubezpieczenia społeczne.

Art. 1. Obniżkę składek za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych, wprowadzoną art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o czasowym obniżeniu składek za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych oraz za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24), utrzymuje się w mocy na okres od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r.

Art. 2. Zawarte w art. 2 dekretu z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24) upoważnienie Ministra Opieki Społecznej do obniżenia składek za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych przedłuża się na okres ubezpieczenia od dnia 1 stycznia 1938 r. do dnia 31 marca 1939 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 171).

245

USTAWA

z dnia 28 marca 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustroju miasta Gdyni.

Art. 1. Wprowadza się w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o ustroju miasta Gdyni (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 630) zmiany następujące:

1) w art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Zakres działania Komisarza Rządu w Gdyni obejmuje prawa i obowiązki przełożonego gminy i starosty grodzkiego.";

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Rada miejska m. Gdyni składa się z 48 członków, z których 32 pochodzi z wyborów, 16 zaś mianuje i odwołuje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Zarząd miejski składa się z Komisarza Rządu, jego zastępcy oraz 5 ławników z wyboru.";

3) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Komisarz Rządu i jego zastępca otrzymuje z funduszów gminy miejskiej m. Gdyni dodatki pieniężne w wysokości, określonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.";

4) w art. 10 część pierwsza ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 29 listopada 1943 r.".

Art. 2. Wybory do nowej rady miejskiej będą zarządzone z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej. Dotychczasowa rada miejska przestaje urzędować z chwilą ukonstytuowania się nowej rady miejskiej, powołanej na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 29 listopada 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 190).

246

USTAWA

z dnia 31 marca 1938 r.

o pozbawianiu obywatelstwa.

Art. 1. Obywatel polski, przebywający za granicą, może być pozbawiony obywatelstwa polskiego, jeżeli:

a) działał za granicą na szkodę Państwa Polskiego lub

b) przebywając nieprzerwanie za granicą co najmniej przez lat 5 po powstaniu Państwa Polskiego, utracił łączność z państwowością polską lub

c) przebywając za granicą, nie powrócił do Polski w oznaczonym terminie na wezwanie urzędu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. (1) Orzeczenie o pozbawieniu obywatelstwa polskiego wydaje Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

(2) Orzeczenie to nie wymaga uzasadnienia i jest natychmiast wykonalne.

(3) Orzeczenie to podlega zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 3. (1) Utrata obywatelstwa polskiego męża rozciąga się na jego żonę, zaś ojca (nieślubnej matki) — na jego (jej) dzieci w wieku do lat 18, jeżeli osoby te przebywają za granicą i nie zostały w orzeczeniu o pozbawieniu wyłączone spod utraty obywatelstwa.

(2) Wyłączenie żony i dzieci może nastąpić, jeżeli z całokształtu stosunków życiowych wynika, że nie pozostawały one w faktycznej wspólności małżeńskiej, bądź rodzinnej z mężem, bądź ojcem (nieślubną matką) i nie zachodzą co do nich okoliczności, przewidziane w art. 1 ustawy niniejszej.

Art. 4. Obywatelstwa polskiego można pozbawić również samoistnie żonę obywatela polskiego, jeżeli z całokształtu jej stosunków życiowych wynika zerwanie faktycznej wspólności małżeńskiej i jeżeli zachodzą co do niej okoliczności, przewidziane w art. 1 ustawy niniejszej.

Art. 5. (1) Osoby, które zostały pozbawione obywatelstwa polskiego na podstawie art. 1 lit. a) ustawy niniejszej, nawet po uzyskaniu obcego obywatelstwa, mogą jedynie za uprzednią zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych przebywać czasowo na obszarze Państwa Polskiego.

(2) Kto wbrew powyższemu przepisowi przebywa na obszarze Państwa Polskiego, ulega karze więzienia do lat 5 i grzywny.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 191).

247

USTAWA

z dnia 31 marca 1938 r.

o zmianie ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim.

Art. 1. Wprowadza się w ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) i ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) zmiany następujące:

1) w art. 3a pkt b) otrzymuje brzmienie: „osoby zmarłe w czasie pełnienia służby wojskowej lub w ciągu jednego roku po zwolnieniu z wojska, jeżeli śmierć ich nastąpiła wskutek służby wojskowej lub wskutek uszkodzenia zdrowia, pozostającego w związku przyczynowym ze służbą wojskową.";

2) w art. 6 ust. (1) dodaje się nowe zdanie trzecie w brzmieniu: „Utrzymuje się w mocy orzeczenia inwalidzkich komisyj o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia ze służbą wojskową, doznanego przez osoby, wymienione w art. 2 ust. (1) lit. c), w czasie pozostawania ich w niewoli po upływie terminów, określonych pod lit. c) tegoż artykułu.";

3) w art. 22 ust. (4) wyrazy: „wskutek ułomności fizycznej lub psychicznej, powstałej" za-

stępuje się wyrazami: „z powodu kalectwa lub trwałej choroby, powstałych";

4) w art. 24 wyrazy: „na ten czas zawiesza się rentę" zastępuje się wyrazami: „rentę, należną sierocie za okres pobytu w zakładzie, wpłaca właściwa władza skarbowa na rzecz sieroty do jednej z instytucyj finansowych, które określi Minister Skarbu.";

5) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„(1) Inwalida ociemniały (art. 5a) otrzymuje:

a) dodatek na utrzymanie psa przewodnika w wysokości 25 zł miesięcznie, niezależnie od tego, czy psa posiada;

b) psa przewodnika po ukończeniu kursu obchodzenia się z psem; w razie zawinionej utraty psa przewodnika inwalida płaci za niego należność w trybie, określonym przez Ministra Skarbu i nabywa ponownie prawo do utrzymania psa przewodnika.

(2) Inwalida ociemniały, wyszkolony w dostępnym dla siebie zawodzie, otrzymuje narzędzia pracy, potrzebne do wykonywania tego zawodu; ponadto — środki pomocnicze, niezależnie od wyszkolenia lub wykonywania zawodu.";

6) art. 52a otrzymuje brzmienie:

„Dzieci inwalidów, sieroty po nich oraz sieroty po poległych, zaginionych i zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową, korzystają z ulg, przyznanych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dzieciom funkcjonariuszów państwowych w szkołach wyższych, średnich, ogólnokształcących i zawodowych.";

7) w art. 59 ust. (1) wyrazy: „zaś na każde 33 pracownic jedną wdowę" zastępuje się wyrazami: „lub jedną wdowę";

8) w art. 59 po ust. (3) wprowadza się nowy ustęp, jako (4), w brzmieniu:

„Inwalida, zatrudniony na podstawie artykułu niniejszego, może za zgodą publicznej instytucji pośrednictwa pracy zrzec się zatrudnienia na rzecz członka rodziny, będącego na jego utrzymaniu.";

9) art. 59a otrzymuje brzmienie:

„Pracodawca może wypowiedzieć umowę o pracę, zawartą z inwalidą lub wdową (art. 59), tylko z ważnych przyczyn, a w szczególności:

a) co do pracowników umysłowych tylko z ważnych przyczyn w rozumieniu art. 32, 33, 36 i 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323),

b) co do robotników tylko z ważnych powodów lub z winy w rozumieniu art. 13 — 16, 18 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324).";

10) w art. 60 wyrazy: „przepisu, zawartego w art. 59 lub rozporządzeń, na jego podstawie wydanych" zastępuje się wyrazami: „przepisów, zawartych w art. 59 i 59a lub rozporządzeń, na ich podstawie wydanych.";

11) w art. 69 wyrazy: „1 czerwca 1919 r." zastępuje się wyrazami: „15 lipca 1919 r.";

12) art. 71 otrzymuje brzmienie:

„(1) Zawiesza się z dniem 31 marca 1934 r. prawo do zaopatrzenia pieniężnego inwalidów z utratą zdolności zarobkowej poniżej 25%, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. c) i e), z wyjątkiem prawa do zaopatrzenia pieniężnego inwalidów, pobierających dodatek na pielęgnację (art. 14).

(2) Zawieszenie prawa do zaopatrzenia pieniężnego inwalidów, wymienionych w ust. (1), uchyla się w stosunku do inwalidów, którzy:

a) pełnili służbę ochotniczą w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny lub w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armiach obcych lub którzy brali udział w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po dniu 1 sierpnia 1914 r., albo którym nadano order wojenny „Virtuti Militari", bądź Krzyż lub Medal Niepodległości, bądź Krzyż Walecznych; uchylenie to następuje od pierwszego dnia miesiąca po udowodnieniu przez inwalidę wojennego jednej z powyżej wymienionych okoliczności, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 stycznia 1935 r.,

b) ukończyli 55 rok życia — od pierwszego dnia miesiąca, następującego po osiągnięciu powyższej granicy wieku, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 czerwca 1937 r.,

c) ukończyli 50 rok życia — od pierwszego dnia miesiąca, następującego po osiągnięciu powyższej granicy wieku, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 lipca 1938 roku.

(3) Obniża się z dniem 1 kwietnia 1934 r. o 10% rentę zasadniczą (art. 12) oraz zaopatrzenie pieniężne pozostałych (art. 19, 22, 25, 32). Postanowienie to nie dotyczy inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. a), b) i d), w ust. (2) lit. a) oraz inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. c) i e) z utratą zdolności zarobkowej, wynoszącą co najmniej 85%.

(4) Obniżenie o 10% renty zasadniczej (art. 12) inwalidów, wymienionych w ust. (2) lit. a), uchyla się od pierwszego dnia miesiąca po udowodnieniu przez inwalidę jednej z okoliczności, określonych w powołanym przepisie,

nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 stycznia 1935 r.

(5) Obniża się z dniem 1 kwietnia 1936 r. do kwoty 112.50 zł miesięcznie rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych:

a) w art. 2 ust. (1) lit. a), b) i d),
b) w art. 2 ust. (1) lit. c) i e) z utratą zdolności zarobkowej, wynoszącą co najmniej 85%,
c) w ust. (2) lit. a) artykułu niniejszego.

(6) Obniża się z dniem 1 kwietnia 1936 r. do kwoty 100 zł miesięcznie rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. c) i e), z wyjątkiem osób, wymienionych w ust. (5) lit. b) i c) artykułu niniejszego, jak również do kwoty 90 zł miesięcznie rentę zasadniczą inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (2) lit. a).

(7) Podwyższa się z dniem 1 października 1938 r. do kwoty 118.75 zł, a z dniem 1 października 1939 r. do kwoty 125 zł miesięcznie rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w ust. (5).

(8) Podwyższa się z dniem 1 października 1938 r. do kwoty 106.25 zł, a z dniem 1 października 1939 r. do kwoty 112.50 zł miesięcznie rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. c) i e), z wyjątkiem osób, wymienionych w ust. (5) lit. b) i c) artykułu niniejszego.

(9) Podwyższa się z dniem 1 października 1938 r. do kwoty 95 zł, a z dniem 1 października 1939 r. do kwoty 100 zł miesięcznie rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. (2) lit. a).

(10) Przepisy art. 17 mają zastosowanie przy obniżaniu i podwyższaniu zaopatrzeń pieniężnych na podstawie artykułu niniejszego.

(11) Upoważnia się Radę Ministrów:

a) do całkowitego lub częściowego uchylania przepisów ust. (1) i (3),
b) do podwyższania norm zaopatrzenia pieniężnego przed upływem terminów, przewidzianych w ust. (7), (8) i (9),
c) do podwyższania na pewien czas, bądź na stałe norm, wynikających z przepisów art. 17 dla miejscowości klasy B i C".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 31 marca 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 192).

248

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 marca 1938 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokołu taryfowego między Polską a Estonią z dnia 19 lutego 1938 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Warszawie dnia 19 lutego 1938 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie pięciu dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 175).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 marca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 248).

Przekład.

PROTOKÓŁ TARYFOWY.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Estońskiej pragnąc popierać i rozwijać stosunki handlowe pomiędzy obu krajami i powołując się na traktat handlowy i nawigacyjny między Polską i Estonią z dnia 19 lutego 1927 r. oraz na protokół dodatkowy z 5 lipca 1929 r., zgodziły się na postanowienia następujące:

1) Cła estońskie na towary, pochodzące i przychodzące z obszaru celnego polskiego, nie przekroczą aż do dnia 31 grudnia 1938 r. stawek poniżej ustalonych:

Pozycja taryfy celnej estońskiej	Oznaczenie towarów	Cło od 1 kg br. (w kor. est.)
62 p. 10c	Rośliny lecznicze	0,50 dla kontyngentu jednej tony
159 p. 4	Materiały wybuchowe, lonty i zapalniki	1,50
159 z p. 4	Za pozwoleniem Ministra Gospodarki i na warunkach specjalnych	0,05

2) Cła polskie na następujące towary pochodzące i przychodzące z Estonii nie przekroczą stawek poniżej ustalonych:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towarów	Cło od 100 kg (złote)
116 z p. 6	Szczupaki	26 w okresie od 1.IV.38 — 30.VI.38.
116 z p. 6	Sandacze	50 w okresie od 1.IV.38 — 30.VI.38.

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towarów	Cło od 100 kg (złote)
116 p. 7	Leszcze	33 w okresie od 1.IV.38 — 30.VI.38.
116 z p. 8	Okonie	26 w okresie od 1.IV.38 — 30.VI.38.
z 488 z p. 2	Materiały plastyczne sztuczne na podstawie kazeiny i formaliny jak galalit: b) w blokach, płytach, arkuszach, prętach, rurach: I. nieobrobionych	195 do dnia 31 grudnia 1938.

3) Protokół niniejszy będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Tallinnie możliwie najwcześniej.

Wejdzie on w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważny do dnia 31 grudnia 1938 r.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, 19 lutego 1938 r.

Szembek *E. Virgo*

249

POROZUMIENIE

między Polską a Włochami w sprawie działalności włoskich Towarzystw Ubezpieczeń, podpisane w Rzymie dnia 7 czerwca 1937 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

W dniu siódmym czerwca tysiąc dziewięćset trzydziestego siódmego roku wymienione zostały w Rzymie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Włoch noty, stanowiące Porozumienie w sprawie działalności włoskich Towarzystw Ubezpieczeń o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

CHARGÉ D'AFFAIRES POLSKI W RZYMIE DO MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH WŁOCH.

Rzym, 7 czerwca 1937 r.

Panie Ministrze,

Pertraktacje techniczne, podjęte pomiędzy przedstawicielami Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń w Ministerstwie Skarbu w Warszawie z jednej strony a Włoskimi Zakładami Ubezpieczeń: „Assicurazioni Generali Trieste" i „Riunione Adriatica di Sicurtà, Trieste", doprowadziły do podpisania w Warszawie w dniu 30 listopada 1936 r. protokołu, którego postanowienia sformułowano w sposób następujący:

I.

„Wspólnie uzgodnione wyniki, spisane w niniejszym protokole, zostaną przedłożone obu Rządom odnośnych Państw i będą mogły wejść w życie dopiero po zaaprobowaniu przez te ostatnie.

II.

Włoskie Zakłady Ubezpieczeń „Assicurazioni Generali Trieste" i „Riunione Adriatica di Sicurtà, Trieste" nie będą traktowane w sposób mniej przychylny aniżeli polskie zakłady ubezpieczeń.

III.

Wymienione Zakłady mają prawo do kontynuowania swej działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej we wszystkich działach ubezpieczeń, dopuszczonych przez ich

obecne statuty nawet, gdyby faktycznie tych działów nie prowadziły w swym kraju macierzystym.

IV.

1. Każdy z wymienionych Zakładów zobowiązuje się:

a) podwyższyć w terminach niżej wyszczególnionych swój kapitał, przeznaczony na działalność w Polsce z 1.000.000 zł (miliona zł) do 3.000.000 zł (trzech milionów zł), z czego 1.000.000 zł — milion — dla działu ubezpieczeń na życie i 2.000.000 zł — dwa miliony — dla innych działów ubezpieczeń;

b) przeznaczyć do ulokowania w walorach przewidzianych przez ustawodawstwo polskie i zastrzec ponad pokrycie rezerw, jakie mają być zgodnie z prawem odkładane, połowę wymienionego powyżej kapitału tj. 1.500.000 zł (milion pięćset tysięcy zł) tytułem specjalnej kaucji, podczas gdy druga połowa będzie mogła być pokryta wszelkimi innymi aktywami, znajdującymi się w Polsce, włączając akcje polskich spółek akcyjnych według ich wartości rzeczywistej z wyłączeniem jedynie należności wobec siedziby centralnej.

2. Kapitał 3.000.000 zł (trzy miliony złotych) powinien być wykazany w bilansie po raz pierwszy na dzień 31.XII. 1937 r. i zostanie pokryty jakimikolwiek aktywami, znajdującymi się w Polsce, włączając należność wobec głównej siedziby do sumy 500.000 zł (pięćset tysięcy złotych).

3. Kaucja (patrz wyżej 1 b) będzie musiała być utworzona i zastrzeżona na walorach przez prawo przewidzianych w następujących terminach:

a) w wysokości 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 30.VI. 1937 r.,

b) w wysokości 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 31.III. 1938 r.,

c) w wysokości pozostałych 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 30.IX. 1938 r.

4. Przepisy prawne i zasady obowiązujące dla kapitału akcyjnego krajowych zakładów ubezpieczeń będą miały analogiczne zastosowanie do kapitału przeznaczonego na działalność wymienionych włoskich zakładów w Polsce.

V.

Upoważnienie do odkładania w dziale ubezpieczeń na życie rezerwy obliczanej z zastosowaniem metody Zillmera, zgodnie z systemem dotychczas praktykowanym, zostanie ograniczone do ubezpieczeń zawartych do końca 1932 r. dla „Assicurazioni Generali" i do końca 1936 r. — dla „Riunione Adriatica di Sicurtà", przy czym będzie stosowana nadal normalna amortyzacja na podstawie obecnego systemu. Wobec tego „Riunione Adriatica di Sicurtà" zobowiązuje się zrezygnować ze stosowania metody Zillmera, poczynając od 1 stycznia 1937 r. do wszystkich ubezpieczeń zawartych od tej daty.

VI.

1. Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń przyznaje wymienionym Zakładom, poczynając od bilansu na 1937 r., prawo obliczania i pokrywania w tej samej mierze i posługując się tym samym systemem, który jest w zastosowaniu u krajowych zakładów — przeniesienia składek we wszystkich działach, z wyjątkiem działu ubezpieczeń na życie, i rezerwy na nieuregulowane szkody w tych samych działach na podstawie obowiązujących zasad dla krajowych zakładów.

2. Obliczenie pokrycia przeniesienia składek i rezerwy na nieuregulowane szkody, w myśl powyższego ust. 1, jest jednakże uzależnione od przystąpienia przez wymienione Zakłady w terminie niżej podanym do reformy reasekuracji, a mianowicie:

a) umowy będą zawierane bezpośrednio między przedstawicielstwem na Polskę a reasekuratorami;

b) wszystkie odnośne rozrachunki i przekazy będą uskuteczniane bezpośrednio między przedstawicielstwem na Polskę i reasekuratorami, co należy wyraźnie ustalić w umowach reasekuracyjnych;

c) umowy reasekuracyjne powinny stanowić, że świadczenia reasekuratorów, nie uskutecznione w Polsce względem Głównego Przedstawicielstwa, nie zwalniają reasekuratorów z ich zobowiązań;

d) władze nadzorcze posiadają wszystkie uprawnienia, jakie im rezerwuje prawo lub ich własne zarządzenia w zakresie reasekuracji względem zakładów krajowych.

3. Wymienione Zakłady powinny oświadczyć najpóźniej do dnia 30 czerwca 1937 r., czy zamierzają przystąpić we wszystkich działach lub w niektórych z nich do reformy reasekuracji w myśl powyższego ust. 2; w przypadku twierdzącym Zakłady powinny to oświadczyć Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń najpóźniej do dnia 30 czerwca 1937 r. i przystąpić do wykonania tej reformy do dnia 31 grudnia 1937 r.

4. W przypadku gdyby wymienione Zakłady zrezygnowały z tej reformy i reasekurację

całkowitą lub częściową w dalszym ciągu centralizowały w głównej siedzibie, byłyby one obowiązane w działach, w których reasekuracja nie jest w Polsce wykonywana, zastosować następujący system: przeniesienie składek i rezerwa na szkody nieuregulowane będą tworzone i pokrywane we wszystkich działach — poza działem ubezpieczeń na życie — według zasad obowiązujących dla zakładów krajowych z zastrzeżeniem lokowania przeniesienia składek i rezerwy na szkody nieuregulowane zarówno na ich własny rachunek, jak i na rachunek reasekuratora.

W tych działach (poza działem ubezpieczeń przewozowych), gdzie przeniesienie składek byłoby obliczane w odsetkach zbioru składki, zostanie ono ustalone na 40%.

VII.

Przyznaje się wymienionym Zakładom do dnia 31 grudnia 1940 r. prawo pokrycia kaucji i rezerwy składek we wszystkich działach łącznie z działem ubezpieczeń na życie w nieruchomościach do wysokości 75% całości kaucji i rezerwy składek. Zezwolenie to jest jednakże ograniczone do zakończenia obecnie prowadzonych robót, dotyczących nowych budowli lub przebudowy, a mianowicie:

1. Dla „Assicurazioni Generali" całkowite nowe wybudowanie bloku nieruchomości na terenach położonych 7/9 ul. Złota i 114 Marszałkowska i ewentualne nabycie wspólnej własności nieruchomości Towarzystwa Ubezpieczeń „Polonia" przy Placu Dąbrowskiego w Warszawie.

2. Dla „Riunione Adriatica di Sicurtà" nowe całkowite wybudowanie nieruchomości na terenie położonym przy ul. Bolesława Prusa, 18, ul. Wiejska i 2 Plac 3 Krzyży.

VIII.

Wymienione Zakłady będą upoważnione zatrudniać urzędników narodowości niepolskiej, mających prawo podpisu, pod warunkiem, że ich liczba nie przekroczy ilości urzędników nie-Polaków, zatrudnionych obecnie."

Mam zaszczyt zakomunikować Waszej Ekscelencji, że Rząd Polski zgodnie z § 1 potwierdza postanowienia § II — VIII.

Biorąc pod uwagę intencję naszych odnośnych Rządów nadania postanowieniom § II — VIII charakteru Porozumienia między Rządem Polskim i Rządem Włoch, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji Porozumienie następujące:

1. Nota niniejsza i odpowiedź Waszej Ekscelencji stanowią Porozumienie między Polską a Włochami, które zastępuje poprzednie Umowy, regulujące sytuację włoskich Zakładów Ubezpieczeń, wykonywających działalność w Polsce.

2. Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie możliwie najprędzej.

Wejdzie ono w życie trzydziestego dnia od daty wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

3. Porozumienie niniejsze jest zawarte na sześć lat, poczynając od daty wejścia jego w życie.

4. Jeżeli Porozumienie niniejsze nie zostanie na 12 miesięcy przed jego wygaśnięciem wypowiedziane przez jedną z Wysokich Układających się Stron, będzie ono uważane za przedłużone w drodze milczącej zgody na okres czterech lat, z tym, że każda z Wysokich Układających się Stron zastrzega sobie możność wypowiedzenia go na 12 miesięcy przed upływem tego okresu i w ten sposób dalej.

5. W przypadku gdyby niniejsze Porozumienie zostało wymówione, Wysokie Układające się Strony ułożą się w celu zawarcia nowego Porozumienia.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Królewski Rząd Włoski potwierdził wspomniany wyżej protokół i czy przyjmuje Porozumienie zaproponowane w niniejszej nocie.

Zechce Pan przyjąć, Panie Ministrze, zapewnienie mego najwyższego poważania.

A. Zawisza

MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH WŁOCH DO CHARGÉ D'AFFAIRES POLSKI W RZYMIE.

Rzym, 7 czerwca 1937 r.

Panie Chargé d'Affaires,

Notą z dnia dzisiejszego zechciał mi Pan zakomunikować co następuje:

„Pertraktacje techniczne, podjęte pomiędzy przedstawicielami Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń w Ministerstwie Skarbu w Warszawie z jednej strony a Włoskimi Zakładami Ubezpieczeń: „Assicurazioni Generali Trieste" i „Riunione Adriatica di Sicurtà, Trieste", doprowadziły do podpisania w Warszawie w dniu 30 listopada 1936 r. protokołu, którego postanowienia sformułowano w sposób następujący:

I.

„Wspólnie uzgodnione wyniki, spisane w niniejszym protokole, zostaną przedłożone obu Rządom odnośnych Państw i będą mogły wejść

w życie dopiero po zaaprobowaniu przez te ostatnie.

II.

Włoskie Zakłady Ubezpieczeń „Assicurazioni Generali Trieste" i „Riunione Adriatica di Sicurtà, Trieste" nie będą traktowane w sposób mniej przychylny aniżeli polskie zakłady ubezpieczeń.

III.

Wymienione Zakłady mają prawo do kontynuowania swej działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej we wszystkich działach ubezpieczeń, dopuszczonych przez ich obecne statuty nawet, gdyby faktycznie tych działów nie prowadziły w swym kraju macierzystym.

IV.

1. Każdy z wymienionych Zakładów zobowiązuje się:

a) podwyższyć w terminach niżej wyszczególnionych swój kapitał, przeznaczony na działalność w Polsce z 1.000.000 zł (miliona zł) do 3.000.000 zł (trzech milionów zł), z czego 1.000.000 zł—milion—dla działu ubezpieczeń na życie i 2.000.000 zł—dwa miliony—dla innych działów ubezpieczeń;

b) przeznaczyć do ulokowania w walorach przewidzianych przez ustawodawstwo polskie i zastrzec ponad pokrycie rezerw, jakie mają być zgodnie z prawem odkładane, połowę wymienionego powyżej kapitału tj. 1.500.000 zł (milion pięćset tysięcy zł) tytułem specjalnej kaucji, podczas gdy druga połowa będzie mogła być pokryta wszelkimi innymi aktywami, znajdującymi się w Polsce, włączając akcje polskich spółek akcyjnych według ich wartości rzeczywistej z wyłączeniem jedynie należności wobec siedziby centralnej.

2. Kapitał 3.000.000 zł (trzy miliony złotych) powinien być wykazany w bilansie po raz pierwszy na dzień 31.XII. 1937 r. i zostanie pokryty jakimikolwiek aktywami, znajdującymi się w Polsce, włączając należność wobec głównej siedziby do sumy 500.000 zł (pięćset tysięcy złotych).

3. Kaucja (patrz wyżej 1 b) będzie musiała być utworzona i zastrzeżona na walorach przez prawo przewidzianych w następujących terminach:

a) w wysokości 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 30.VI. 1937 r.,

b) w wysokości 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 31.III. 1938 r.,

c) w wysokości pozostałych 500.000 zł (pięćset tysięcy zł) najpóźniej do 30.IX. 1938 r.

4. Przepisy prawne i zasady obowiązujące dla kapitału akcyjnego krajowych zakładów ubezpieczeń będą miały analogiczne zastosowanie do kapitału przeznaczonego na działalność wymienionych włoskich zakładów w Polsce.

V.

Upoważnienie do odkładania w dziale ubezpieczeń na życie rezerwy obliczanej z zastosowaniem metody Zillmera, zgodnie z systemem dotychczas praktykowanym, zostanie ograniczone do ubezpieczeń zawartych do końca 1932 r. dla „Assicurazioni Generali" i do końca 1936 r. dla „Riunione Adriatica di Sicurtà", przy czym będzie stosowana nadal normalna amortyzacja na podstawie obecnego systemu. Wobec tego „Riunione Adriatica di Sicurtà" zobowiązuje się zrezygnować ze stosowania metody Zillmera, poczynając od 1 stycznia 1937 r. do wszystkich ubezpieczeń zawartych od tej daty.

VI.

1. Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń przyznaje wymienionym Zakładom, poczynając od bilansu na 1937 r., prawo obliczania i pokrywania w tej samej mierze i posługując się tym samym systemem, który jest w zastosowaniu u krajowych zakładów — przeniesienia składek we wszystkich działach, z wyjątkiem działu ubezpieczeń na życie, i rezerwy na nieuregulowane szkody w tych samych działach na podstawie obowiązujących zasad dla krajowych zakładów.

2. Obliczenie pokrycia przeniesienia składek i rezerwy na nieuregulowane szkody, w myśl powyższego ust. 1, jest jednakże uzależnione od przystąpienia przez wymienione Zakłady w terminie niżej podanym do reformy reasekuracji, a mianowicie:

a) umowy będą zawierane bezpośrednio między przedstawicielstwem na Polskę a reasekuratorami;

b) wszystkie odnośne rozrachunki i przekazy będą uskuteczniane bezpośrednio między przedstawicielstwem na Polskę i reasekuratorami, co należy wyraźnie ustalić w umowach reasekuracyjnych;

c) umowy reasekuracyjne powinny stanowić, że świadczenia reasekuratorów, nie uskutecznione w Polsce względem Głównego Przedstawicielstwa, nie zwalniają reasekuratorów z ich zobowiązań;

d) władze nadzorcze posiadają wszystkie uprawnienia, jakie im rezerwuje prawo

lub ich własne zarządzenia w zakresie reasekuracji względem zakładów krajowych.

3. Wymienione Zakłady powinny oświadczyć najpóźniej do dnia 30 czerwca 1937 r., czy zamierzają przystąpić we wszystkich działach lub w niektórych z nich do reformy reasekuracji w myśl powyższego ust. 2; w przypadku twierdzącym Zakłady powinny to oświadczyć Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń najpóźniej do dnia 30 czerwca 1937 r. i przystąpić do wykonania tej reformy do dnia 31 grudnia 1937 r.

4. W przypadku gdyby wymienione Zakłady zrezygnowały z tej reformy i reasekurację całkowitą lub częściową w dalszym ciągu centralizowały w głównej siedzibie, byłyby one obowiązane w działach, w których reasekuracja nie jest w Polsce wykonywana, zastosować następujący system: przeniesienie składek i rezerwa na szkody nieuregulowane będą tworzone i pokrywane we wszystkich działach — poza działem ubezpieczeń na życie — według zasad obowiązujących dla zakładów krajowych z zastrzeżeniem lokowania przeniesienia składek i rezerwy na szkody nieuregulowane zarówno na ich własny rachunek, jak i na rachunek reasekuratora.

W tych działach (poza działem ubezpieczeń przewozowych), gdzie przeniesienie składek byłoby obliczane w odsetkach zbioru składki, zostanie ono ustalone na 40%.

VII.

Przyznaje się wymienionym Zakładom do dnia 31 grudnia 1940 r. prawo pokrycia kaucji i rezerwy składek we wszystkich działach łącznie z działem ubezpieczeń na życie w nieruchomościach do wysokości 75% całości kaucji i rezerwy składek. Zezwolenie to jest jednakże ograniczone do zakończenia obecnie prowadzonych robót, dotyczących nowych budowli lub przebudowy, a mianowicie:

1. Dla „Assicurazioni Generali" całkowite nowe wybudowanie bloku nieruchomości na terenach położonych 7/9 ul. Złota i 114 Marszałkowska i ewentualne nabycie wspólnej własności nieruchomości Tow. Ubezpieczeń „Polonia" przy Placu Dąbrowskiego w Warszawie.

2. Dla „Riunione Adriatica di Sicurtà" nowe całkowite wybudowanie nieruchomości na terenie położonym przy ul. Bolesława Prusa, 18, ul. Wiejska i 2 Plac 3 Krzyży.

VIII.

Wymienione Zakłady będą upoważnione zatrudniać urzędników narodowości niepolskiej, mających prawo podpisu, pod warunkiem, że ich liczba nie przekroczy ilości urzędników nie-Polaków, zatrudnionych obecnie."

Mam zaszczyt zakomunikować Waszej Ekscelencji, że Rząd Polski zgodnie z § 1 potwierdza postanowienia § II — VIII.

Biorąc pod uwagę intencję naszych odnośnych Rządów nadania postanowieniom § II — VIII charakteru Porozumienia między Rządem Polskim i Rządem Włoch, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji Porozumienie następujące:

1. Nota niniejsza i odpowiedź Ekscelencji stanowią Porozumienie między Polską a Włochami, które zastępuje poprzednie Umowy regulujące sytuację włoskich Zakładów Ubezpieczeń, wykonywających działalność w Polsce.

2. Niniejsze Porozumienie będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie możliwie najprędzej.

Wejdzie ono w życie trzydziestego dnia od daty wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

3. Porozumienie niniejsze jest zawarte na sześć lat, poczynając od daty wejścia jego w życie.

4. Jeżeli Porozumienie niniejsze nie zostanie na 12 miesięcy przed jego wygaśnięciem wypowiedziane przez jedną z Wysokich Układających się Stron, będzie ono uważane za przedłużone w drodze milczącej zgody na okres czterech lat, z tym, że każda z Wysokich Układających się Stron zastrzega sobie możność wypowiedzenia go na 12 miesięcy przed upływem tego okresu i w ten sposób dalej.

5. W przypadku gdyby niniejsze Porozumienie zostało wymówione, Wysokie Układające się Strony ułożą się w celu zawarcia nowego Porozumienia.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Królewski Rząd Włoski potwierdził wspomniany wyżej protokół i czy przyjmuje Porozumienie zaproponowane w niniejszej nocie".

Przyjmując do wiadomości powyższe, mam zaszczyt oświadczyć, że Rząd mój potwierdził wyżej wymieniony protokół i przyjmuje Porozumienie zaproponowane w nocie niniejszej.

Zechce Pan przyjąć, Panie Chargé d'Affaires, zapewnienie mego prawdziwego poważania.

Ciano

Zaznajomiwszy się z powyższym Porozumieniem uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 31 grudnia 1937 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 173).

250

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 marca 1938 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Włochami w formie not wymienionych w Rzymie dnia 7 czerwca 1937 r., dotyczącego działalności włoskich towarzystw ubezpieczeniowych w Polsce.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z punktem VIII (2) porozumienia między Polską a Włochami w formie not wymienionych w Rzymie dnia 7 czerwca 1937 r. w sprawie działalności włoskich towarzystw ubezpieczeń w Polsce, wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego porozumienia nastąpiła w Warszawie dnia 1 marca 1938 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 174).

251

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lutego 1938 r.

w sprawie ulg w opłatach od pojazdów mechanicznych na Państwowy Fundusz Drogowy.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy, określone w art. 6 ust. (1) pkt 2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352), w § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1935 r. w sprawie zmiany opłat od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 405) oraz w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 392), obniża się:

1) dla pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów (ciągników), zarejestrowanych po raz pierwszy po dniu 1 grudnia 1936 r., do 20 zł rocznie od pojazdu o ciężarze własnym do 2.000 kg i do 50 zł od pojazdu o ciężarze ponad 2.000 kg — na lat 5 od dnia pierwszej rejestracji pojazdu;

2) dla przyczepek do pojazdów mechanicznych ciężarowych i traktorów — do 20 zł rocznie od każdej przyczepki.

§ 2. (1) Opłaty na Państwowy Fundusz Drogowy od dorożek samochodowych, określone w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

2 lipca 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od niektórych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 392), obniża się dla pojazdów, rejestrowanych po raz pierwszy po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, do 20 zł rocznie od pojazdu — na okres 5 lat od dnia tej rejestracji.

(2) Ulgę w opłatach, określoną w ust. (1), stosuje się również do pojazdów (dorożek samochodowych), zarejestrowanych po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1936 r., jednakże tylko za okres czasu od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do końca pięcioletniego okresu od dnia pierwszej rejestracji.

§ 3. Przy stosowaniu ulg ustalonych w §§ 1 i 2 część roku budżetowego liczy się za cały rok.

§ 4. Ulgi, ustalone rozporządzeniem niniejszym, stosuje się jedynie do pojazdów mechanicznych, których silniki poruszane są materiałami pędnymi, podlegającymi opłatom na Państwowy Fundusz Drogowy.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi zainteresowanymi Ministrami.

§ 6. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1936 r. w sprawie ulg w opłatach od pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 619).

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 194).

252

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1938 r.

o zniesieniu zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 451).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 196).

253

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1938 r.

o zniesieniu zakazu wywozu niektórych pasz.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1937 r. o zakazie wywozu niektórych pasz (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 3).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 197).

254

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1938 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego.

Na podstawie art. 2 ust. (7) ustawy z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Członków sejmików wojewódzkich poznańskiego i pomorskiego wybierają rady powiatowe i rady miejskie miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych.

§ 2. Przewidziany w § 5 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 sierpnia 1921 r. o wyborach do sejmików wojewódzkich (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 46, poz. 421) warunek rocznego stałego zamieszkania w obrębie województwa rozumie się, jako warunek rocznego zamieszkania na obszarach, które mają być objęte granicami województw pomorskiego i poznańskiego w myśl art. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350).

§ 3. (1) W województwie pomorskim na Pomorski Wydział Wojewódzki, urzędujący w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a w województwie poznańskim — na Poznański Wydział Wojewódzki, urzędujący w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, w składzie zmniejszonym o członków wybranych z powiatów przyłączonych do województwa pomorskiego — przechodzi zakres działania sejmików wojewódzkich w okresie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia uprawomocnienia się wyborów nowych sejmików wojewódzkich.

(2) Właściwość miejscowa wydziałów wojewódzkich wymienionych w ust. (1) w okresie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia uprawomocnienia się wyborów nowych wydziałów wojewódzkich obejmuje obszary województw w granicach zmienionych przepisami art. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350).

§ 4. (1) Właściwe wydziały wojewódzkie uchwalą preliminarze budżetowe Pomorskiego i Poznańskiego Wojewódzkiego Związku Samorządowego na rok budżetowy 1938/39 oraz podstawę rozkładu podatku wojewódzkiego na tenże rok.

(2) Preliminarze budżetowe na rok 1938/39 powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, przyłączonych do obszaru województw: pomorskiego, poznańskiego i warszawskiego podlegają zatwierdzeniu przez te władze nadzorcze, które w stosunku do tych związków samorządowych będą właściwe po dniu 1 kwietnia 1938 r. Początkowy termin czasokresu, przewidzianego w ust. (3) art. 39 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) przypada w stosunku do uchwał budżetowych, wymienionych w zdaniu poprzednim związków samorządowych, najwcześniej na dzień 1 kwietnia 1938 r.

(3) Normy dopuszczalnego obciążenia świadczeniami w naturze, ustalone przed 1 kwietnia 1938 r., na mocy art. 8 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 204) rozporządzeniami wojewodów, właściwych dla związków samorządowych, przyłączonych do województw: pomorskiego, poznańskiego i warszawskiego — nie mogą być zmienione przed dniem 1 kwietnia 1939 r.

§ 5. Administrację dróg państwowych na obszarze powiatu działdowskiego porucza się do odwołania Wydziałowi Powiatowemu w Działdowie. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1929 r. w sprawie administracji drogowej na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wileńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i wołyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 544) mają odpowiednie zastosowanie również na obszarze powiatu działdowskiego.

§ 6. Do poboru opłat i dopłat, przewidzianych w art. 19 i w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32) na pokrycie kosztów budowy i utrzymania dróg wojewódzkich jest uprawniony na obszarze powiatu działdowskiego — powiatowy związek samorządowy.

§ 7. (1) Umowy, odnoszące się do spraw budowy i utrzymania dróg państwowych i wojewódzkich, zawarte między Poznańskim Wojewódzkim Związkiem Samorządowym i powiatowymi związkami samorządowymi oraz miastami wydzielonymi z tych związków, w powiatach przyłączonych z województwa poznańskiego do województwa pomorskiego, tracą ważność z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Z tym dniem na obszarze określonym w ust. (1) sprawy budowy i utrzymania dróg państwowych i wojewódzkich przechodzą na Pomorski Wojewódzki Związek Samorządowy. Związek ten poruczy powyższe czynności właściwym wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych, które będą obowiązane przejąć je i spełniać ze środków finansowych, które im będą na ten cel przekazane.

§ 8. (1) Administracja dróg państwowych i powiatowych na obszarze powiatów przyłączonych z województw łódzkiego i warszawskiego do województw pomorskiego i poznańskiego będzie nadal sprawowana na zasadach określonych w rozporządzeniu, wymienionym w § 5.

(2) Na obszarze określonym w ust. (1) administracja dróg wojewódzkich wraz z kosztami budowy i utrzymania należy do właściwych wojewódzkich związków samorządowych. Związki te poruczą zarząd dróg wojewódzkich powiatowym związkom samorządowym i miastom wydzielonym z powiatowych związków samorządowych, przy czym obowiązane będą do pokrycia potrzebnych na ten cel wydatków. Do sposobu zarządzania tymi drogami stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia, wymienionego w § 5.

(3) Pobór opłat i dopłat, przewidzianych w art. 19 i w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32) wojewódzkie związki samorządowe, w razie wykorzystywania tego źródła dochodowego, poruczą na obszarze, wymienionym w ust. (1), powiatowym związkom samorządowym i miastom wydzielonym z powiatowych związków samorządowych, przyznając im 5% z tytułu wynagrodzenia za czynności poboru.

(4) Nie naruszając uprawnień wojewódzkich związków samorządowych w zakresie sprawowania administracyjnego i gospodarczego nadzoru nad wykonywaniem budowy i utrzymania dróg wojewódzkich przez powiatowe związki samorządowe na obszarze powiatów, wymienionych w ust. (1), nadzór techniczny nad budową i utrzymaniem tych dróg wykonywany będzie wyłącznie przez wojewódzkie władze administracji ogólnej. Zasady współdziałania tych władz z organami wojewódzkich związków samorządowych ustali instrukcja, wydana przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 9. (1) W sprawach wniesionych do wojewódzkich urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich przed dniem 1 kwietnia 1938 r. urzędy rozjemcze zachowują dotychczasową właściwość; jeżeli jednak urząd rozjemczy nie dokonał jeszcze w sprawie żadnej czynności, wówczas na żądanie wnioskodawcy przekaże sprawę urzędowi właściwemu po zmianie granic województw, przewidzianej powołaną w tytule ustawą.

(2) Od spraw przekazanych nie pobiera się opłat, jeżeli opłaty zostały uiszczone w urzędzie rozjemczym, do którego sprawa została wniesiona.

(3) Odwołania od orzeczeń powiatowych urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich, które przesłane zostały do sądów okręgowych przed 1 kwietnia 1938 r., będą załatwione według dotychczasowej właściwości; odwołania nie przesłane sądom przed dniem 1 kwietnia 1938 r. będą załatwione według nowej właściwości.

(4) W sprawach wszczętych przez wojewódzkie urzędy rozjemcze przed dniem 1 kwietnia 1938 r. postępowanie toczy się w obu instancjach według dotychczasowej właściwości.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów i
Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 199).

255

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 marca 1938 r.

o upoważnieniu urzędów celnych do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości.

Na podstawie art. 220 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581) zarządzam co następuje:

§ 1. Do orzekania w sprawach o przestępstwa karne skarbowe, określone w § 2 lit. a)

przepisów wykonawczych do prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 51, poz. 398), upoważnia się niżej wymienione urzędy celne:

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg terytorialnej właściwości
Warszawa	Warszawa	M. st. Warszawa, województwa: warszawskie, lubelskie i kieleckie z wyjątkiem powiatów: częstochowskiego, zawierciańskiego i będzińskiego;
	Łódź	województwo łódzkie z wyjątkiem powiatu wieluńskiego;
	Białystok	województwa: białostockie i poleskie;
	Wilno	województwa: wileńskie i nowogródzkie;
Poznań	Gdynia	m. Gdynia i powiaty: morski, kartuski, kościerski i tczewski;
	Grudziądz	m. Grudziądz i powiaty: grudziądzki, brodnicki, lubawski, rypiński, wąbrzeski, chełmiński, świecki, tucholski, chojnicki i starogardzki;
	Bydgoszcz	m. Bydgoszcz, pow. bydgoski, m. Toruń, pow. toruński, lipnowski, włocławski, nieszawski, m. Inowrocław, pow. inowrocławski, szubiński, wyrzyski i sępoleński;
	Poznań	m. Poznań, pow. poznański, obornicki, szamotulski, czarnkowski, chodzieski, wągrowiecki, żniński, mogileński, kolski, turecki, koniński, gnieźnieński, m. Gniezno, pow. wrzesiński i średzki;
	Zbąszyń	powiaty: nowotomyski i międzychodzki;
	Leszno	powiaty: leszczyński, wolsztyński, kościański, śremski, jarociński, krotoszyński, rawicki i gostyński;
	Sośnie	powiaty: ostrowski, kępiński i kaliski;
	Praszka	powiat wieluński woj. łódzkiego;

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg terytorialnej właściwości
Lwów	Kraków	m. Kraków, powiaty: krakowski, wadowicki, bocheński, myślenicki, brzeski, dąbrowski, mielecki, ropczycki, tarnowski;
	Czarny Dunajec	powiaty: nowotarski i limanowski;
	Zdołbunów	województwo wołyńskie;
	Muszyna	powiaty: gorlicki, jasielski i nowosądecki;
	Łupków	powiaty: krośnieński, liski, sanocki i brzozowski;
	Przemyśl	powiaty: stryjski, dobromilski, jarosławski, łańcucki, mościski, niżański, przemyski, przeworski, tarnobrzeski, lubaczowski, doliński, samborski, turczański, kolbuszowski, rzeszowski i drohobycki;
	Śniatyń-Załucze	powiaty: horodeński, kołomyjski, śniatyński, kosowski, zaleszczycki, borszczowski, czortkowski, buczacki, kałuski, nadwórniański, stanisławowski, tłumacki, trembowelski i husiatyński;
	Lwów	m. Lwów, powiaty: lwowski, bobrecki, gródecki, jaworowski, rawski, rudecki, sokalski, żółkiewski, żydaczowski, brzeżański, kamieniecki, przemyślański, radziechowski, złoczowski, brodzki, skałacki, tarnopolski, zbaraski, zborowski, podhajecki i rohatyński;
Mysłowice	Chebzie	okręg Sądu Grodzkiego w Rudzie;
	Chorzów	okręg Sądu Grodzkiego w Chorzowie;
	Katowice	okręgi sądów grodzkich: w Katowicach, Mikołowie, Pszczynie i Mysłowicach;
	Lubliniec	okręgi sądów grodzkich: w Lublińcu, Tarnowskich Górach i powiat częstochowski woj. kieleckiego;

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg terytorialnej właściwości
Mysłowice	Cieszyn	okręgi sądów grodzkich: w Cieszynie i Skoczowie;
	Bielsko	okręgi sądów grodzkich: w Bielsku i Strumieniu i pow. bialski woj. krakowskiego;
	Sosnowiec	powiaty: zawierciański i będziński woj. kieleckiego i pow. chrzanowski woj. krakowskiego;
	Zwardoń	powiat żywiecki woj. krakowskiego;
	Sumina	okręgi sądów grodzkich: w Rybniku, Żorach i Wodzisławiu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 września 1936 r. o upoważnieniu urzędów celnych do przeprowadzania dochodzeń i rozstrzygania spraw karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 543) jak również rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 19 września 1936 r. o upoważnieniu urzędów celnych do przeprowadzania dochodzeń i rozstrzygania spraw karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 626).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1938 r. Nr 20, poz. 164).

256

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 marca 1938 r.

w sprawie oznaczenia papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych.

Na podstawie art. 16 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) zarządzam co następuje:

§ 1. Długi rolnicze wobec instytucyj, wymienionych w art. 6 ust. (1) pkt 2, 6 — 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, powstałe przed dniem 1 lipca 1932 r. wraz z odsetkami i kosztami, obciążające:

a) posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy „A" (art. 3 wymienionego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) oraz

b) posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy „B" (art. 3 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej), — co do których Komitet Konwersyjny, działający przy Banku Akceptacyjnym, Sp. Akc., lub wojewódzki urząd rozjemczy wydał orzeczenie, że instytucja wierzycielska ponosi winę w niedojściu do skutku układu konwersyjnego za pośrednictwem Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. — mogą być w okresie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do dnia 31 grudnia 1940 r. spłacane następującymi papierami wartościowymi:

1) obligacjami pożyczek państwowych: 4% Pożyczki Konsolidacyjnej,

4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r.,

5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r.,

5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z 1926 r.;

2) 4½% listami zastawnymi Państwowego Banku Rolnego w złotych w złocie Serii I;

3) 4½% listami zastawnymi:

Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie,

Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie,

Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu,

Wileńskiego Banku Ziemskiego, Spółki Akcyjnej,

Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie

— po kursie 90% wartości nominalnej.

§ 2. Papiery wartościowe, wymienione w § 1 rozporządzenia niniejszego, powinny być zaopatrzone w należne kupony z bieżącym włącznie.

§ 3. Przy spłacaniu długów nie przewyższających zł 5.000 dłużnik ma prawo wpłacić instytucji wierzycielskiej gotówką, kwotę potrzebną na zakup papierów wartościowych wskazanych przez siebie, a wyszczególnionych w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy wierzytelności rolniczych objętych układami konwersyjnymi, zawartymi za pośrednictwem Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. na zasadzie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 109, poz. 973) wraz z późniejszymi zmianami.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 178).

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 marca 1938 r.

o spłacie papierami wartościowymi długów rolniczych objętych układami konwersyjnymi.

Na podstawie art. 16 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) oraz na podstawie art. 3 i 19 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 109, poz. 973), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 507), zarządzam co następuje:

§ 1. Do układów konwersyjnych zawartych przez instytucje wierzycielskie z dłużnikami wprowadza się zmianę następującą.

Do dnia 31 grudnia 1940 r. niżej wyszczególnionymi papierami wartościowymi:

a) obligacjami pożyczek państwowych:
4% Pożyczki Konsolidacyjnej,
4½% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r.,
5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r.,
5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z 1926 r.;

b) 4½% listami zastawnymi Państwowego Banku Rolnego w złotych w złocie Serii I;

c) 4½% listami zastawnymi:
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie,
Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie,
Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu,
Wileńskiego Banku Ziemskiego, Spółki Akcyjnej,
Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie

— po kursie 90% ich wartości nominalnej, dłużnicy mogą spłacać należności kapitałowe od wierzytelności objętych układami według zasad następujących:

1) Spłacane mogą być bieżące raty kapitałowe płatne w terminach ustalonych w układach konwersyjnych, raty zapadłe przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, jak również przedterminowo te raty, które zapadną do dnia 31 grudnia 1940 r., bez względu na wysokość sumy raty kapitałowej.

2) Jeżeli cały kapitał długu objęty poszczególnym układem konwersyjnym nie przewyższał 500 zł, papierami wartościowymi może być spłacony przedterminowo cały kapitał długu.

3) W przypadkach, gdy dłużnikiem jest posiadacz gospodarstwa wiejskiego, zaliczonego do grupy „A" (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych) i dług objęty układem konwersyjnym nie przewyższa kwoty 5.000 zł, dłużnik ma prawo wpłacić instytucji wierzycielskiej gotówkę, która umorzy jego zobowiązania, określone w pkt 1 i 2 w takim stosunku, jak przy zapłacie papierami wartościowymi. Celem ułatwienia rozliczenia z tego tytułu pomiędzy instytucją wierzycielską a dłużnikiem, Minister Skarbu na wniosek Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. określać będzie średni kurs giełdowy papierów wartościowych; na podstawie tego średniego kursu giełdowego instytucje wierzycielskie obliczać będą równowartość wpłaconej przez dłużnika gotówki w papierach wartościowych.

Instytucja wierzycielska za wpłacone przez dłużnika kwoty sama zakupuje papiery wartościowe, wymienione w paragrafie niniejszym, według swojego wyboru, bez prawa do jakichkolwiek rozliczeń z dłużnikiem z tytułu zakupu tych papierów. Przepis powyższy nie pozbawia dłużnika prawa dokonywania spłaty zakupionymi przez siebie papierami wartościowymi.

4) Dłużnicy, którzy zalegają więcej aniżeli z jedną ratą odsetek należnych od wierzytelności objętych układem konwersyjnym, nie mogą korzystać z dobrodziejstwa spłacania długu papierami wartościowymi; po spłaceniu zaległości odsetkowych, dłużnik nabywa uprawnienia do spłat kapitałowych papierami wartościowymi.

5) Papiery wartościowe powinny być zaopatrzone w należne kupony z bieżącym włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 179).

258

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 marca 1938 r.

o pomocy Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich, zawierających układy konwersyjne.

Na podstawie art. 3 i 19 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 109, poz. 973), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 507), zarządzam co następuje:

§ 1. Skarb Państwa udzielać będzie instytucjom wierzycielskim pomocy z tytułu pokrycia różnic kursowych papierów wartościowych przez skup za pośrednictwem Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc. na rachunek Skarbu Państwa połowy papierów wartościowych, wpłaconych tym instytucjom przez dłużników na spłatę wierzytelności, dokonaną według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1938 r. o spłacie papierami wartościowymi długów rolniczych objętych układami konwersyjnymi (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 179).

Ponadto Minister Skarbu umożliwi skup drugiej połowy papierów wartościowych od: komunalnych kas oszczędności, spółdzielni kredytowych oraz od gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, jeżeli wszystkie wierzytelności rolnicze tych instytucyj wierzycielskich stanowią co najmniej 10% ogólnej sumy kredytów udzielonych przez te instytucje.

Od pozostałych instytucyj wierzycielskich, których wszystkie wierzytelności rolnicze stanowią co najmniej 50% ogólnej sumy kredytów udzielonych przez te instytucje, w zależności od stanu finansowego poszczególnych instytucyj, na wniosek Banku Akceptacyjnego, Sp. Akc., Minister Skarbu umożliwi skup drugiej połowy papierów w całości lub w części.

Skup papierów dokonany będzie po kursie, w jakim przyjęły je instytucje wierzycielskie na zapłatę swoich należności.

Papiery wartościowe powinny być zaopatrzone w należne kupony z bieżącym włącznie oraz winny być poparte dowodami instytucji stwierdzającymi, że papiery te pochodzą ze spłat rat kapitałowych lub spłat układów konwersyjnych.

Pomoc określona w paragrafie niniejszym przysługiwać będzie instytucjom wierzycielskim upoważnionym do zawierania układów konwersyjnych.

Stosunek sumy wierzytelności rolniczych instytucji wierzycielskiej do ogólnej sumy kredytów, udzielonych przez tę instytucję, ustalać

się będzie według stanu na dzień 31 grudnia 1932 r.

§ 2. Pomoc Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich z tytułu obniżenia dłużnikom odsetek od wierzytelności, objętych układami konwersyjnymi, ustalona w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 570), przedłuża się na dalszy rok, tj. na rok piąty przy układach zawartych przed dniem 30 listopada 1934 r. i na rok czwarty przy układach zawartych po dniu 30 listopada 1934 r., licząc od daty obowiązywania poszczególnych układów.

§ 3. W przypadkach przedterminowej spłaty lub rozwiązania układu konwersyjnego odsetkowa pomoc Skarbu Państwa zaliczona na takie układy, podlegać będzie zmniejszeniu od pierwszego miesiąca, następującego po spłacie względnie rozwiązaniu układu konwersyjnego.

W przypadkach przedterminowej częściowej spłaty kapitału wierzytelności objętych układami konwersyjnymi, o ile jednorazowa lub łączna suma dokonanych spłat w różnych terminach wynosi na poszczególny układ co najmniej zł 200 — przyznana pomoc Skarbu Państwa będzie obniżona odpowiednio do wysokości dokonanej spłaty.

W obu przypadkach instytucje winny niezwłocznie zawiadamiać Bank Akceptacyjny, Sp. Akc. o dokonanych spłatach.

§ 4. Sumy należne i wypłacone instytucjom wierzycielskim, na podstawie zawartych przez nie układów konwersyjnych z tytułu wszelkiej pomocy Skarbu Państwa stanowią przynależności wierzytelności objętych układami konwersyjnymi w rozumieniu art. 10 ust. (2) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r. z wyjątkiem przepisu § 2, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 180).

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia o uregulowaniu ceny cukru.

Na podstawie art. 12 lit. b) i 15 ust. 1 lit. a) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1935 r. wydanym w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o uregulowaniu ceny cukru (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 551) wprowadza się w § 1 zmiany następujące:

a) skreśla się wyrazy: „także i rafinowanego" wraz z nawiasami oraz oznacza się treść tego paragrafu jako ust. (1);

b) dodaje się nowy ust. 2 treści następującej:

„(2) Za kryształ rafinowany może być pobierana cena wyższa od określonej w ust. (1), o ile będzie on opakowany w paczki lub torebki papierowe, kartony, skrzynki drewniane lub woreczki po 25 kg albo mniej, w każdym przypadku z nadrukiem na opakowaniu „Kryształ rafinowany". Jedynie na potrzeby zakładów przetwórczych może być sprzedawany po wyższej cenie kryształ rafinowany pakowany w worki po 100 kg, lecz i w takich przypadkach na każdym worku powinien być umieszczony czerwony nadruk „Kryształ rafinowany".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 181).

260

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 marca 1938 r.

o rozszerzeniu granic miasta Lidy w powiecie lidzkim województwie nowogródzkim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895), zarządzam co następuje:

§ 1. Z gromady Kołyszki, gminy wiejskiej Lida w powiecie lidzkim, województwie nowogródzkim wyłącza się wieś Roślaki i włącza się ją do miasta Lidy w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 183).

261

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 22 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o umorzeniu zaległości w zasadniczym podatku wojskowym.

Na podstawie art. 2 pkt 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Umarza się w całości wszystkie zaległości w zasadniczym podatku wojskowym, wymierzanym na rzecz gmin za lata podatkowe do roku 1936 włącznie.

(2) Umarza się również odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucyjne, przypadające od zaległości wymienionych w ust. (1).

(3) Zaległości wymienione w ust. (1) podlegają umorzeniu bez względu na to, czy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego znajdują się w toku postępowania odwoławczego lub przymusowego ściągania, czy też były odroczone lub rozłożone na raty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 184).

262

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 marca 1938 r.

o zmianie granic miasta Ciechanowca w powiecie bielskim, województwie białostockim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895) zarządzam co następuje:

§ 1. Do miasta Ciechanowca w powiecie bielskim, województwie białostockim włącza się osadę Ciechanowiec, przyłączoną do powiatu bielskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 marca 1938 r. o zmianie granic powiatów wysokomazowieckiego i bielskiego w województwie białostockim (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 151).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 200).

263

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 marca 1938 r.

o zmianie i ustaleniu granic miasta Baranowicze w powiecie baranowickim, województwie nowogródzkim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895) zarządzam co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Darewo w powiecie baranowickim, województwie nowogródzkim wyłącza się część gruntów, należących do wsi Dubowo, położonych przy północno - wschodniej granicy miasta Baranowicze, pomiędzy ulicą Górną, południowo - zachodnią granicą scalonych gruntów wsi Dubowo a zachodnią granicą wsi Łobuzy o powierzchni 18 ha 3180 m^2 i włącza się je do miasta Baranowicze w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Granica miasta Baranowicz w powiecie baranowickim, województwie nowogródzkim zostaje ustalona, jak niżej.

Od punktu przecięcia się zachodniej granicy posiadłości spadkobierców Aleksandra Aleksiejewa z południową krawędzią drogi, prowadzącej przy zabudowaniach wsi Baranowicze, granica biegnie południową krawędzią wspomnianej drogi według ustabilizowanych na gruncie miejskich punktów poligonowych w kierunku południowo-wschodnim i, przecinając grunty wsi Baranowicze oraz drogę z majątku Rozwadowo do miasta Baranowicz, biegnie południową stroną tejże drogi, równolegle do linii żywopłotu dworu Rozwadowo, przecinając grunty majątku Rozwadowo i drogę do wsi Anisimowicze; przy skrzyżowaniu się dróg do tejże wsi i do wsi Świeciłowicze, zmieniając kierunek na północno - wschodni i przecinając grunty wsi Anisimowicze, biegnie granica południowo-wschodnią stroną drogi, prowadzącej do Świeciłowicz, przechodzi południowo - wschodnią krawędzią traktu, prowadzącego z miasta Baranowicz do Stołowicz, przecina z kolei grunty wsi Świeciłowicze do przejazdu kolejowego kolei Wilno — Baranowicze — Równe przez pas wywłaszczenia kolejowego. Za przejazdem kolejowym, po opuszczeniu pasa wywłaszczenia kolejowego, przechodzi granica z południowo-wschodniej krawędzi traktu Baranowicze — Stołowicze na południowo - wschodnią krawędź drogi wiodącej do wsi Wielka Kołpienica w kierunku północno - wschodnim i, przecinając grunty wsi Świeciłowicze, granice gminy Nowa Mysz i Stołowicze oraz grunty wsi Wielka Kołpienica, dochodzi do punktu najbardziej na północ wysuniętego tj. do wsi Wielka Kołpienica, gdzie skręca pod kątem około 75^0 na południowy wschód.

Od punktu wyżej określonego biegnie granica południowo-zachodnią krawędzią drogi, idącej z Wielkiej Kołpienicy w kierunku Nowe Baranowicze, przecinając tor kolejowy Stołpce — Baranowicze — Brześć i pas wywłaszczenia kolejowego oraz grunty wsi Wielka Kołpienica, zmieniając przy tym u wylotu ulicy Miłej kierunek na bardziej wschodni, przecina granicę gminy Stołowicze i Darewo, idąc południowo-zachodnią krawędzią drogi polnej (tzw. droga do Lachowicz) i wchodząc na ulicę Górną, przecina grunty wsi Dubowo, skręcając następnie w kierunku północno - wschodnim po prawym brzegu drogi prowadzącej z Baranowicz do scalonej wsi Dubowo, następnie zaś w odległości około 130 m, załamując się w kierunku południowo - wschodnim, biegnie granicą skomasowanych gruntów wsi Dubowo do przecięcia się z granicą wsi Łobuzy, gdzie skręca w kierunku południowo - zachodnim po granicy północno-wschodniej gruntów wsi Łobuzy, przecina szosę z Baranowicz do Darewa, następnie dróżką okalającą tereny Nadleśnictwa Kołpienickiego i stanowiącą granicę pomiędzy gruntami tego Nadleśnictwa a wsią Ławrynowicze i osadą „Borok", biegnie północno - zachodnią krawędzią wspomnianej dróżki, zmieniając poniżej

lotniska kierunek na południowo - wschodni dochodzi do punktu przecięcia się granicy lasów państwowych z granicą gminy Jastrzębl i Darewo tj. do punktu, w którym granica lasu skręca w kierunku południowo - zachodnim po granicy osady „Janowo".

Od punktu wyżej opisanego biegnie granica miasta po granicy lasów państwowych i osady „Janowo", dochodząc do torów kolejowych Baranowicze - Równe, przecina pas wywłaszczenia kolejowego i biegnie dalej drogą w kierunku tym samym co i poprzednio południową granicą terenów wojskowych (koszary im. Kościuszki), przecina kolejkę wąskotorową do Krzywoszyna i dochodzi do drogi prowadzącej z Baranowicz do Grabowca tj. do punktu, w którym z jednej strony kończą się tereny wojskowe, z drugiej zaś lasy państwowe. Następnie granica przecina drogę tę w kierunku południowo - zachodnim, dochodzi do kopca granicznego posiadłości Michała Gorbacza, wchodzącej w skład rozparcelowanego folwarku „Uznogi", i biegnie południowo - zachodnią granicą wspomnianej nieruchomości do punktu, w którym granica posiadłości Michała Gorbacza skręca w kierunku północno - zachodnim. W punkcie powyższym zmienia swój kierunek na północno - zachodni po granicy nieruchomości Michała Gorbacza, przecina drogę prowadzącą ze wsi Uznogi do Grabowca i, biegnąc dalej w kierunku południowo - zachodnim, północno - zachodnią krawędzią wspomnianej drogi, dochodzi do wsi Uznogi, gdzie zmienia kierunek na północno - zachodni przy dróżce, będącej granicą gruntów wsi Uznogi i byłego folwarku Uznogi, następnie północno - wschodnią stroną tej drogi w kierunku byłego folwarku Uznogi w linii prostej przecinając drogę z Baranowicz do Jastrzębla biegnie w tym samym kierunku północno - wschodnim i tą samą krawędzią drogi po granicy gruntów wsi Uznogi i byłego folwarku Uznogi do gruntów serwitutowych oddanych wsi Baranowicze z majątku Rozwadowo. Stąd granica miasta biegnie brzegiem wspomnianych gruntów wzdłuż granicy serwitutu do przecięcia się z drogą wiodącą do miasta Baranowicz, to jest do punktu, w którym schodzą się granice gminy Jastrzębl i Nowa Mysz. Od tego punktu biegnie granica w kierunku północno-zachodnim, północno - wschodnim brzegiem wspomnianej drogi, do przecięcia się z pasem wywłaszczenia kolejowego i leżącą w tym pasie drogą państwową wiodącą z Baranowicz do Słonima, następnie granicą tegoż pasa do prostopadłego zakrętu drogi państwowej wspomnianej wyżej w kierunku północno - zachodnim południowo-zachodnim brzegiem tej drogi do przecięcia się tegoż brzegu drogi z pasem drogi wywłaszczenia kolejowego od strony północnej, a następnie granicą pasa wywłaszczenia kolejowego w kierunku północno - wschodnim dochodząc do dzielnicy „Cegielnia", skąd skręca w kierunku północno - zachodnim i zostawiając po stronie wschodniej posiadłość Teodora Kondratczyka i przecinając ukośnie działki, wchodzące w skład gruntów wsi Muckiewicze, dochodzi do drogi prowadzącej ze wsi Muckiewicze (koło Cegielni) do wsi Baranowicze, stanowiącej wspólną granicę gruntów wsi Muckiewicze i Baranowicze.

W punkcie powyższym granica załamuje się w kierunku północno - wschodnim przecinając działki wsi Baranowicze, dochodzi do drogi polnej, biegnącej wzdłuż północno - wschodniej granicy posiadłości spadkobierców Aleksandra Aleksiejewa, i biegnie w kierunku północno-wschodnim prawą krawędzią wspomnianej drogi, przecina drogę prowadzącą z Nowej Myszy do Baranowicz i wchodzi na miedzę polną, stanowiącą zachodnią granicę nieruchomości spadkobierców Aleksandra Aleksiejewa, którą to miedzą dochodzi do punktu wyjściowego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 kwietnia 1938 r. Nr 22, poz. 201).

264

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OPIEKI SPOŁECZNEJ I SKARBU

z dnia 23 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 6 i 77 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31) zmienionej art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522) i ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) zarządza się co następuje:

§ 1. Władzami powołanymi do przyjmowania roszczeń do zaopatrzenia inwalidów i wniosków o uznanie osób za zaginione bez własnej

winy na terenie i w czasie działań wojennych, tudzież do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w tych sprawach, są następujące powiatowe władze administracji ogólnej, które sprawy te załatwiają przy pomocy referatów spraw inwalidzkich:

1. na obszarze miasta st. Warszawy — starosta grodzki południowo-warszawski — dla osób zamieszkałych w m. st. Warszawie;

2. w województwie białostockim — starosta powiatowy białostocki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa białostockiego;

3. w województwie kieleckim — starosta powiatowy kielecki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa kieleckiego;

4. w województwie krakowskim —
a) starosta powiatowy krakowski — dla osób zamieszkałych w m. Krakowie i w powiatach: krakowskim, bialskim, chrzanowskim, myślenickim, wadowickim i żywieckim;
b) starosta powiatowy tarnowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: tarnowskim, bocheńskim, brzeskim, dąbrowskim, dębickim i mieleckim;
c) starosta powiatowy nowosądecki — dla osób zamieszkałych w powiatach: nowosądeckim, gorlickim, jasielskim, limanowskim i nowotarskim;

5. w województwie lubelskim — starosta powiatowy lubelski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa lubelskiego;

6. w województwie lwowskim —
a) starosta powiatowy lwowski — dla osób zamieszkałych w m. Lwowie i w powiatach: lwowskim, bobreckim, drohobyckim, gródeckim, jaworowskim, rawskim, rudeckim, samborskim, sokalskim, turczańskim i żółkiewskim;
b) starosta powiatowy przemyski — dla osób zamieszkałych w powiatach: przemyskim, brzozowskim, dobromilskim, jarosławskim, kolbuszowskim, krośnieńskim, leskim, lubaczowskim, łańcuckim, mościskim, niżańskim, przeworskim, rzeszowskim, sanockim i tarnobrzeskim;

7. w województwie łódzkim — starosta powiatowy łódzki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa łódzkiego.

8. w województwie nowogródzkim — starosta powiatowy nowogródzki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa nowogródzkiego;

9. w województwie poleskim — starosta powiatowy piński — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa poleskiego;

10. w województwie pomorskim —
a) starosta powiatowy toruński — dla osób zamieszkałych w m. Toruniu i Grudziądzu oraz w powiatach: toruńskim, grudziądzkim, brodnickim, chełmińskim, lipnowskim, nieszawskim, lubawskim, rypińskim, wąbrzeskim i włocławskim;
b) starosta powiatowy bydgoski — dla osób zamieszkałych w m. Bydgoszczy i Inowrocławiu oraz w powiatach: bydgoskim, inowrocławskim, szubińskim, świeckim i wyrzyskim;
c) starosta powiatowy starogardzki — dla osób zamieszkałych w powiatach: starogardzkim, chojnickim, kartuskim, kościerskim, morskim, sępoleńskim, tczewskim, tucholskim i w m. Gdyni;

11. w województwie poznańskim —
a) starosta powiatowy poznański — dla osób zamieszkałych w m. Poznaniu i w powiatach: poznańskim, chodzieskim, czarnkowskim, kościańskim, międzychodzkim, nowotomyskim, obornickim, szamotulskim, średzkim, śremskim i wolsztyńskim;
b) starosta powiatowy ostrowski — dla osób zamieszkałych w powiatach: ostrowskim, gostyńskim, jarocińskim, kaliskim, kępińskim, krotoszyńskim, leszczyńskim, rawickim i tureckim;
c) starosta powiatowy gnieźnieński — dla osób zamieszkałych w m. Gnieźnie i w powiatach: gnieźnieńskim, kolskim, konińskim, mogileńskim, wągrowieckim, wrzesińskim i żnińskim;

12. w województwie stanisławowskim — starosta powiatowy stanisławowski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa stanisławowskiego;

13. w województwie śląskim —
a) starosta powiatowy katowicki — dla osób zamieszkałych w m. Katowicach i Chorzowie oraz w powiatach: katowickim, lublinieckim, świętochłowickim i tarnogórskim;
b) starosta powiatowy pszczyński — dla osób zamieszkałych w powiatach: pszczyńskim, bielskim, cieszyńskim i rybnickim;

14. w województwie tarnopolskim — starosta powiatowy tarnopolski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa tarnopolskiego;

15. w województwie warszawskim — starosta powiatowy warszawski — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa warszawskiego;

16. w województwie wileńskim — starosta powiatowy wileński — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa wileńskiego;

17. w województwie wołyńskim — starosta powiatowy łucki — dla osób zamieszkałych na terenie całego województwa wołyńskiego.

§ 2. Władzami powołanymi do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdro-

wia ze służbą wojskową, o stopniu utraty zdolności zarobkowej spowodowanej tym uszkodzeniem, oraz o prawie do dodatku na pielęgnację i o wysokości tego dodatku, jako też o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych są inwalidzkie komisje rewizyjno - lekarskie w pierwszej, a inwalidzkie komisje odwoławcze w drugiej i ostatniej instancji.

§ 3. Inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie urzędują przy powiatowych władzach administracji ogólnej, wyszczególnionych w § 1, i są miejscowo właściwe dla osób, zamieszkałych w odpowiednich okręgach podanych w tymże paragrafie, a inwalidzkie komisje odwoławcze urzędują przy wszystkich wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

(2) Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministrów: Opieki Społecznej, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1933 r. w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 740).

Minister Opieki Społecznej: *Marian Zyndram-Kościałkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1938 r. Nr 21, poz. 189).

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zryczałtowaniu podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na rok 1938.

Na podstawie art. 37 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zarządzam co następuje:

§ 1. Od przedsiębiorstw, opłacających w latach podatkowych 1936 i 1937 zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zryczałtowaniu podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98), — pobrany będzie w roku podatkowym 1938 podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu, w kwotach ustalonych w myśl tegoż rozporządzenia na jeden rok podatkowy.

§ 2. Z wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego przedsiębiorstw wyłączone są od opłacania podatku w formie ryczałtu:

a) przedsiębiorstwa, które zostały lub zostaną przejęte przez spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie i inne osoby prawne, obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzania;

b) przedsiębiorstwa, których obrót za rok podatkowy 1936 lub 1937 po włączeniu obrotów artykułami podlegającymi scalonemu podatkowi przemysłowemu przewyższał kwotę 50.000 zł lub był co najmniej o 25% wyższy od obrotu przyjętego za podstawę do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935, przy czym ustalenie tej kwoty obrotu lub takiego wzrostu obrotu powinno opierać się wyłącznie na danych uzyskanych z zeznań i wyjaśnień płatnika, z ksiąg, zapisków i innych pisemnych materiałów informacyjnych;

c) przedsiębiorstwa, które w terminie do dnia 1 maja 1938 r. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemny wniosek o wyłączenie ich w roku podatkowym 1938 od opłaty zryczałtowanego podatku, przy czym wniosek taki nie podlega opłacie stemplowej (art. 142, punkt 1) ustawy o opłatach stemplowych);

d) przedsiębiorstwa prowadzone w r. 1938 pod inną firmą lub przez inną osobę niż w roku 1937, jeżeli zmieniły przedmiot swej działalności lub jeżeli nie są prowadzone w obrębie tej samej miejscowości, co w r. 1937;

e) przedsiębiorstwa, które do dnia 1 maja 1938 r. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemne oświadczenie, że od początku 1938 r. prowadzą prawidłowe księgi handlowe w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), bądź co do których urząd skarbowy stwierdzi, że księgi takie są prowadzone od początku 1938 r.;

f) przedsiębiorstwa, które na rok podatkowy 1938 powinny nabyć świadectwa przemysłowe kategorii wyższych od przewidzianych w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98).

§ 3. (1) Zaliczenia poszczególnych przedsiębiorstw do ryczałtu oraz wymiaru zryczał-

towanego podatku dokonywają urzędy skarbowe.

(2) O wymiarze podatku zawiadamia się płatników za pomocą nakazów płatniczych.

(3) Nakazy płatnicze powinny być doręczone płatnikom do dnia 15 maja 1938 r.

§ 4. Wyłączenie przedsiębiorstwa od opłaty zryczałtowanego podatku w myśl przepisów § 2 lit. b) rozporządzenia niniejszego następuje na skutek postanowienia urzędu skarbowego. O postanowieniu tym zawiadamia się płatnika pisemnie w terminie do dnia 15 maja 1938 r.

§ 5. Urząd skarbowy może wyjątkowo zwalniać od zryczałtowanego podatku ubogich płatników w granicach art. 3 ust. (2) ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

§ 6. Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na rok podatkowy 1938 płatny jest w czterech równych ratach: do 15 czerwca, do 15 września, do 15 listopada 1938 r. i do 15 lutego 1939 r.

§ 7. Nie wpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku uważa się za zaległości, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

§ 8. (1) Od nakazów płatniczych na zryczałtowany podatek służy płatnikom prawo wnoszenia odwołań w terminie dni 30 od doręczenia nakazu płatniczego.

(2) Odwołania mogą dotyczyć wyłącznie pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku wbrew przepisom §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego. Odwołania nie odpowiadające temu warunkowi pozostawia urząd skarbowy bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tym płatnika.

(3) Nadto w terminie do dnia 15 czerwca 1938 r. służy płatnikom prawo wnoszenia zażaleń w sprawie wyłączenia przedsiębiorstwa od opłacania podatku w formie ryczałtu oraz w sprawie niezaliczenia przedsiębiorstwa do rzędu przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek w myśl rozporządzenia niniejszego.

(4) Odwołania i zażalenia rozstrzyga Komisja Odwoławcza.

(5) Wniesienie odwołania bądź zażalenia nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia w przepisanym terminie podatku zryczałtowanego, bądź wymierzonego według zasad ogólnych ani też prawa władzy skarbowej do ściągnięcia wymierzonego podatku.

§ 9. W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu 1938 roku lub w razie przejęcia przedsiębiorstwa w 1938 roku przez spółkę akcyjną, spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnię i inną osobę prawną, płatnik powinien o tym donieść niezwłocznie właściwemu urzędowi skarbowemu, który zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części, przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu lub przejęciu — do końca okresu podatkowego.

§ 10. Dyrektorom izb skarbowych służy prawo darowania na prośby płatników skutków zaniedbania terminów, zakreślonych w rozporządzeniu niniejszym.

§ 11. (1) Przedsiębiorstwa, podlegające zryczałtowanemu podatkowi w myśl rozporządzenia niniejszego, nie są obowiązane do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu (art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym).

(2) Przedsiębiorstwa, wyłączone spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek, podlegają opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu na zasadach ogólnych i opłacają zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1938 w myśl przepisów art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, przy czym przedsiębiorstwa nie prowadzące w roku 1938 prawidłowych ksiąg handlowych wpłacać będą zaliczki kwartalne w wysokości co najmniej jednej piątej kwoty rocznego podatku, ustalonego przy wymiarze ryczałtu na lata 1936 i 1937.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 kwietnia 1938 r. Nr 23, poz. 205).

266
ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 31 marca 1938 r.
w sprawie ryczałtów miesięcznych dla urzędników Brygad Ochrony Skarbowej.

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędnikom Brygad Ochrony Skarbowej, pełniącym służbę w miastach liczących według urzędowego spisu ludności ponad 50.000

mieszkańców oraz w Gdyni, przyznaję tytułem zwrotu kosztów przejazdów w mieście ryczałt w kwocie 30 zł miesięcznie.

§ 2. Urzędnikom Inspektoratów Okręgowych Ochrony Skarbowej, pełniących służbę zewnętrzną w miastach liczących według urzędowego spisu ludności ponad 50.000 mieszkańców oraz w Gdyni, przyznaję tytułem zwrotu kosztów przejazdów w mieście ryczałt w kwocie 30 zł miesięcznie.

§ 3. Ryczałty te płatne są z dołu łącznie z uposażeniem miesięcznym z kredytów przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 4. Prawo do powyższego ryczałtu służy tylko tym urzędnikom Brygady Ochrony Skarbowej i Inspektoratu Okręgowego Ochrony Skarbowej, którzy faktycznie pełnili swe funkcje przez 16 dni w danym miesiącu kalendarzowym i wyłącznie na terytorium miast wymienionych w § 1 i 2.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) K. Morawski
Podsekretarz Stanu.

267

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1938 r.

w sprawie rozwiązania Komisyj Odwoławczych przy Izbach Skarbowych w Grudziądzu, Poznaniu i Okręgowej w Warszawie oraz Komisji Odwoławczej na województwo łódzkie (z wyłączeniem m. Łodzi) przy Izbie Skarbowej w Łodzi.

W związku z ustawą z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350) rozwiązuję z dniem 1 kwietnia 1938 r. na podstawie art. 24 § 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) Komisje Odwoławcze przy Izbach Skarbowych w Poznaniu, Grudziądzu i Okręgowej w Warszawie oraz Komisję Odwoławczą na województwo łódzkie (z wyłączeniem m. Łodzi) przy Izbie Skarbowej w Łodzi.

Równocześnie zarządzam ponowne skompletowanie wymienionych Komisyj Odwoławczych na okres do dnia 31 grudnia 1938 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

268

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 marca 1938 r.

o organach i kierownictwie przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej.

Na podstawie § 5 pkt 2, § 7, 11, 14 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o przygotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Państwa (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 73) zarządzam co następuje:

1. Organami obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej są straże pożarne: ochotnicze, przymusowe, zawodowe i prywatne oraz okręgowe pogotowia pożarne.

2. Kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej sprawują organa inspekcyjne i instrukcyjne (Korpus Techniczny) Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Kierownictwo, o którym mowa w pkt 2 niniejszego zarządzenia, wykonywują organa inspekcyjne i instrukcyjne przez:

a) organizowanie i prowadzenie wyszkolenia w obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej,

b) czuwanie nad gotowością bojową straży i okręgowych pogotowi pożarnych w dziedzinie obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej,

c) stawianie wniosków co do zaopatrzenia straży i pogotowi w sprzęt techniczny dla potrzeb obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej,

d) wydawanie opinii fachowych przy nabywaniu przez gminy, przedsiębiorstwa, zakłady, instytucje, straże lub pogotowia sprzętu technicznego dla potrzeb obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej.

4. Kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej wykonywanych przez straże pożarne zawodowe w gminach miejskich, liczących ponad 200.000 mieszkańców, sprawuje Inspektor Naczelny Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej, a w gminach miejskich, liczących od 40.000 do 200.000 mieszkańców — właściwi terytorialnie inspektorzy wojewódzcy Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W pozostałych gminach kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej sprawują właściwi terytorialnie instruktorzy powiatowi Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Na wniosek właściwych wojewodów kierownictwo przygotowań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w zakresie akcji przeciwpożarowej, wykonywanych przez straże pożarne zawodowe w gminach miejskich, liczących ponad 40.000 mieszkańców, może być przez Ministra Spraw Wewnętrznych przekazane Inspektorowi Naczelnemu Związku Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 kwietnia 1938 r. Nr 78, poz. 111).

269

ORZECZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie umowy zawartej pomiędzy Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie a Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu, dotyczącej przeniesienia portfeli ubezpieczeniowych.

Umową z daty Warszawa 9 października 1937 r. i Poznań 12 października 1937 r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przenosi z dniem 1 kwietnia 1938 r. na Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu swój portfel umownych ubezpieczeń od ognia, gradobicia, kradzieży z włamaniem i odpowiedzialności cywilnej (prawnej), pochodzący z powiatów lipnowskiego, nieszawskiego, rypińskiego, włocławskiego, kaliskiego, kolskiego, konińskiego i tureckiego zaś Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu przenosi z dniem 1 kwietnia 1938 r. na Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie swój portfel umownych ubezpieczeń od ognia, gradobicia, kradzieży z włamaniem i odpowiedzialności cywilnej (prawnej), pochodzący z terenu powiatu działdowskiego.

Umowę powyższą zatwierdził Minister Skarbu decyzją z dnia 30 grudnia 1937 r. L. UU. 13030/2/37.

Wobec tego na podstawie art. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1932 r. o przenoszeniu portfeli ubezpieczeniowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 231) na wniosek obu wymienionych zakładów ubezpieczeń postanawiam w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości co następuje:

1) Z ubezpieczeń przeniesionych przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie na Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu uprawnionym i zobowiązanym będzie wyłącznie przyjmujący te ubezpieczenia Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

2) Z ubezpieczeń przeniesionych przez Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu na Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie uprawnionym i zobowiązanym będzie wyłącznie przejmujący te ubezpieczenia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

3) Orzeczenie niniejsze uzyskuje moc prawa z chwilą odgłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Sprawiedliwości:
w z. (—) *A. Chełmoński.*

Minister Skarbu:
w z. (—) *K. Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 marca 1938 r. Nr 56).

270

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

L. B. P. 847/Gosp./38.

w sprawie opłat za korzystanie z pokojów gościnnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcyj Ceł, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów im podległych.

Zmieniając częściowo zarządzenie z dnia 29 października 1929 r. Nr D. I—11020/3/29, Ministerstwo Skarbu ustala z dniem 1 kwietnia 1938 r. następujące opłaty za korzystanie przez delegatów urzędowych i funkcjonariuszów skarbowych z pokojów gościnnych i noclegów w Izbach Skarbowych, Dyrekcjach Ceł oraz urzędach skarbowych i celnych:

a) za korzystanie z pokoju gościnnego przez 1 użytkownika:
za dzień pierwszy — zł. 2.—, za następne po zł. 1.—;

b) za korzystanie z pokoju gościnnego przez 2 lub więcej użytkowników jednocześnie:
75% opłat ustalonych pod a) od każdego użytkownika;

c) za korzystanie z noclegu w urzędzie, w którym nie ma pokoju gościnnego:
za noc pierwszą — zł. 1.—, za następne po gr. 50 od użytkownika.

p. o. Dyrektora Biura Personalnego:
(—) Dr. W. Marynowski

271

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 marca 1938 r.

L. D. I. 810/2/38.

w sprawie inkasowania kwot składanych tytułem dobrowolnego poddania się karze w postępowaniu karnym skarbowym.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz do wszystkich dyrekcyj ceł i urzędów celnych.

Najwyższa Izba Kontroli zakomunikowała Ministerstwu Skarbu, że przy kontroli dochodów z kar i konfiskat (dz. 5 § 13 budżetu Ministerstwa Skarbu) stwierdzono, że w niektórych okręgach izb skarbowych urzędnicy skarbowi inkasowali kwoty wpłacone przez oskarżonych o przestępstwa skarbowe tytułem dobrowolnego poddania się karze, a następnie pobrane z tego tytułu kwoty wpłacali do kas skarbowych.

Na dowód pobrania wymienionych kwot urzędnicy ci wystawiali bądź pokwitowania na drukach ściśle zarachowanych, które następnie były cenzurowane przez urzędników nadzorujących, bądź wydawali nawet pokwitowania prywatne nigdzie nie ewidencjonowane.

Ponadto stwierdzono, że na terenie jednej z izb skarbowych takie inkasowanie kwot wpłaconych tytułem dobrowolnego poddania się karze praktykowało się, począwszy od r. 1935, co jednak izbie tej nie było wiadome.

Opisany wyżej i praktykowany w niektórych okręgach izb pobór kwot przez poszczególnych urzędników nie znajduje oparcia zarówno w przepisach prawa karnego skarbowego, jak i w obowiązujących przedtem postanowieniach ustawy karnej skarbowej.

Poczynając już od roku 1926, wszystkie rozporządzenia Ministra Skarbu o upoważnieniu urzędów celnych do przeprowadzenia dochodzeń i rozstrzygania spraw karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości, ogłoszone w Dziennikach Ustaw Nr 122, poz. 708 z r. 1926, Nr 11, poz. 82 z r. 1930 i Nr 27 poz. 805 z r. 1936 zawierały przepis, zamieszczony pod § 2, z którego wynika, że tylko do urzędów bezpośrednio, a nie na ręce poszczególnych funkcjonariuszów tych urzędów należy wpłacać kwoty, ofiarowane tytułem dobrowolnego poddania się karze.

Zasada ta została odzwierciadlona również i w § 34 obecnie obowiązujących przepisów wykonawczych do prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 398 z r. 1937).

Przypominając te przepisy wszystkim władzom skarbowym, Ministerstwo Skarbu poleca dopilnować, aby były one w praktyce ściśle przestrzegane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Martin.*

272

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1938 r.

L. D. III. 3167/4/38

w sprawie wpłat w papierach wartościowych na należności podatkowe.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Podczas lustracji wydziałów rachunkowo-kasowych izb skarbowych oraz kas urzędów skarbowych stwierdzono, że sposób przyjmowania papierów wartościowych na należności podatkowe oraz cenzura obrotu tymi papierami nie są jednolite.

Celem ujednostajnienia omawianego trybu postępowania oraz umożliwienia izbom skarbowym właściwej kontroli nad przyjętymi i odesłanymi do Urzędu Długów Państwa papierami wartościowymi — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Kasy Urzędów Skarbowych przyjmując od płatników deklaracje przewidziane w ust. 2 § 15 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas — jeden egzemplarz deklaracji przeznaczały na dowód rozchodowy, jako udokumentowanie rozchodu z tytułu skupu papierów wartościowych, drugi zaś egzemplarz na dowód przychodu w papierach wartościowych.

Płatnikowi należy wydawać wyłącznie pokwitowanie kasowe z dziennika specjalnego Nr 1, wypełnione w sposób przewidziany w p. 11 okólnika Min. Skarbu z dnia 15 marca 1937 r. L. D. III. 2501/4/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 8 poz. 241 z 1937 r.) uzupełnionego i zmienionego okólnikiem Min. Skarbu z dnia 11 lutego 1938 r. L. D. III. 1776/4/38 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5 poz. 124 z 1938 r.).

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że przepis ust. 3 § 19 powołanych wyżej przepisów rachunkowo-kasowych stosować należy przy przyjmowaniu papierów wartościowych do sum depozytowych i funduszów specjalnych.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina, że:

1) omawiane deklaracje oprócz danych wymienionych w ust. 2 § 15 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas zawierać winny: nazwę podatku, rok podatkowy, datę i pozycję

dziennika specjalnego pod którą zarachowano na przychód równowartość złożonych papierów wartościowych, pozycję ks. bierczej pod którą odkontowano wpłatę, a wreszcie poz. ogólnego dziennika przychodu i rozchodu;

2) w wykazie szczegółowym dla rozchodu sum obrotowych względnie dla rozchodu sum budżetowych sporządzanych w związku z przyjmowaniem na należności podatkowe papierów wartościowych kasy zapisują nominalną wartość papierów do oddzielnych, odpowiednio zatytułowanych, przedziałek według rodzaju papierów wartościowych;

3) na wydatki z tytułu zaliczenia na należność podatkową wartości bieżącego kuponu winien być sporządzony osobny wykaz szczegółowy w sposób wyżej podany;

4) w księdze papierów wartościowych, na osobnym koncie „papiery wartościowe przyjęte na rachunek Skarbu Państwa" — winna być podana w przedziałce4-tej również nazwa podatku oraz poz. ks. bierczej, pod którą odkontowano wpłatę w papierach wartościowych Przy wpłatach papierami premiowymi należy bezwzględnie podawać Nr. Nr. i serie złożonych obligacyj.

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wydadzą dalsze stosowne zarządzenia.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Dr. Bielak.*

273

OKÓLNIK C 133 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 marca 1938 r.

L. D. IV. 7915/3/38

w sprawie wywozu przez cudzoziemców listów kredytowych wystawionych za granicą na ich imię.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, w Mysłowicach, w Poznaniu i w Warszawie, do wszystkich podległych tym Dyrekcjom urzędów celnych oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Komisja Dewizowa uchwałą generalną zezwoliła — aż do odwołania — na wywóz za granicę **przez cudzoziemców listów kredytowych, wystawionych za granicą na ich imię,** — bez względu na to, czy powyższe środki płatnicze zostały przy wjeździe zgłoszone przy kontroli dewizowej i czy cudzoziemiec posiada na nie „zaświadczenie o przywozie środków płatniczych i walorów".

Podając powyższe do wiadomości i zastosowania się Ministerstwo Skarbu komunikuje, że listy kredytowe mogą być określone w tytule lub w treści jedną z następujących nazw:

Lettre de crédit,
Lettre de crédit circulaire,
Crédit,
Lettre de crédit spéciale,
Letter of credit,
Circular letter of credit,
Commercial letter of credit,
World letter of credit,
Traveller Letter of credit,
Letter,
Circular credit,
Direct credit,
Kreditbrief,
Zirkularkreditbrief,
Reisekreditbrief,
Spezial Kreditbrief,
Carta de credito circular,
Credito circular,
Lettera de credito.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) Maksymowicz

274

OKÓLNIK C 134 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 marca 1938 r.

L. D. IV. 7851/3/38

w sprawie uzupełnienia instrukcji z dnia 22 stycznia 1937 roku L. D. IV. 1727/3/37 o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do

wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych i do Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że Polska i Niemiecka Komisja Rządowa Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego zgodziły się na to ażeby zwolnienie od świadectw rozrachunkowych obejmowało również obrazy olejne i akwarele z pozycji 840 polskiej taryfy celnej przywozowej.

W związku z tym:

I. Przepis § 3 p. 2 lit. f instrukcji z dnia 22 stycznia 1937 r. L. D. IV. 1727/3/37 o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3, poz. 81) otrzymuje brzmienie następujące: „artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. taryfy celnej przywozowej: 836; 837; 838; 839; z 840 — wykonane ręcznie: obrazy olejne, akwarele, rysunki, mapy, plany, nuty

i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843; z 845 — formularze do tryptyków; 847 i z 1163 — globusy";

II. Przepis § 4 p. 2 lit. e powołanej wyżej instrukcji otrzymuje brzmienie:
„artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. taryfy celnej przywozowej 836; 837; 838; 839; z 840 — wykonane ręcznie: obrazy olejne, akwarele, rysunki, mapy, plany, nuty i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843; z 845 — formularze do tryptyków; 847 i z 1163 — globusy".

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) Maksymowicz

275

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 marca 1938 r.

L. D. V. 7779/3/38

w sprawie podatku od nieruchomości i podatku od lokali z kiosków ulicznych.

Do
Izby Skarbowej
w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu zwracając załączniki sprawozdania z dnia 14 marca 1938 r. Nr II. 84/4/6/Krot./38 wyjaśnia, co następuje:

1) **kioski uliczne,** w których dokonywana jest sprzedaż pism, wyrobów monopolowych, znaczków pocztowych i stemplowych itp. oraz **kioski reklamowe** (kolumny reklamowe) **o ile jedne i drugie nie są trwale złączone z gruntem,** nie podlegają podatkowi od nieruchomości z mocy art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

2) **tego rodzaju kioski** nie podlegają w ogóle podatkowi od lokali, gdyż **nie są one** lokalami w rozumieniu przepisów art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) oraz §§ 2 i 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu powyższego dekretu (Dz. U. R. P. Nr 33 poz. 258).

— — — — — — — — — — — — — —

wszystkim izbom skarbowym
oraz wszystkim urzędom skarbowym
do wiadomości i stosowania.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału.

276

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1938 r.

L. D. V. 8442/1/38

w sprawie wykładni przepisów art. 68 i 69 ordynacji podatkowej.

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) **Do art. 68 O. P. i § 63 ust. (1) lit. B r. w. do O. P.**

Przewidziane w § 63 ust. 1 lit. B rozp. wyk. do O. P. zwolnienie osób fizycznych i spadków wakujących od obowiązku składania zeznań o dochodzie dotyczy jedynie tych osób fizycznych i spadków wakujących, których dochód płynie wyłącznie **z jednej tylko** kategorii źródeł, wymienionych w pkt. a), b) i c) lit. B, a więc bądź z nieruchomości gruntowej, bądź domów mieszkalnych lub przedsiębiorstwa, o ile przy tym nie przekraczają one swymi rozmiarami granic, zakreślonych cyt. wyżej przepisami.

Skoro więc dochód osoby fizycznej lub spadku wakującego płynie z rozmaitych kategorii źródeł, choćby rozmiary poszczególnych źródeł nie przekraczały zakreślonych granic, to osoby takie są obowiązane do składania zeznań o dochodzie.

Będzie więc obowiązany do złożenia zeznania np. płatnik, którego dochód płynie z nieruchomości gruntowej o obszarze 15 ha i domu mieszkalnego o 6 izbach, lub np. płatnik, którego dochód płynie z przedsiębiorstwa zaliczonego do IV kat. przedsiębiorstw handlowych i domu mieszkalnego o 10 izbach itd., oczywiście, o ile osiągnął dochód w kwocie przewyższającej 1500 zł.

2) **Do art. 69 O. P.**

Spółki nie posiadające osobowości prawnej, jak spółki cywilne, jawne i komandytowe, obowiązane są składać zeznania do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu w terminie do dnia 1 marca każdego roku.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 maja 1935 r. L. D. V. 15953/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 15, poz. 366) w części zawierającej wykładnię dawn. art. 75 o. p. (obecnie art. 69) przestał być aktualny z chwilą wejścia w życie dekretu z dn. 14.I.1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13).

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału.

277

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1938 r.

L. D. V. 4935/1/38

w sprawie prawidłowego opracowywania i rozstrzygania odwołań od wymiarów podatków oraz zażaleń.

Do

Panów Przewodniczących komisji odwoławczych, wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Z przeglądu orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego za ostatnie lata wynika, że stosunkowo znikoma ilość orzeczeń komisji odwoławczych oraz izb skarbowych uchylana była w postępowaniu kasacyjnym z powodu niewłaściwego stosowania materialnych przepisów podatkowych (orzeczenia uznane za niezgodne z prawem), natomiast przyczyną uchylenia przeważającej ilości orzeczeń było wadliwe stosowanie przepisów o postępowaniu, a więc nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego, nieprzeprowadzenie zaofiarowanych w odwołaniu dowodów, a przede wszystkim nierozprawienie się w orzeczeniu odwoławczym z istotnymi zarzutami odwołania.

Ministerstwo Skarbu zwraca przeto uwagę Panów Przewodniczących komisji odwoławczych oraz izb i urzędów skarbowych na konieczność starannego opracowywania odwołań pod względem proceduralnym. W szczególności — o ile chodzi o odwołania, w których zarzuty zostały należycie skonkretyzowane oraz poparte odpowiednimi dowodami — orzeczenia na odwołania nie mogą być redagowane szablonowo, lecz powinny rozprawiać się po kolei z każdym zarzutem oraz zawierać ocenę zaofiarowanych przez płatników dowodów. Niedopuszczalne jest ponadto zbyt szerokie i częste operowanie pojęciami tego rodzaju, jak „zarzuty gołosłowne", „złożone wyjaśnienia nie usunęły przedstawionych wątpliwości" lub t. p., lecz zawsze należy wskazać i uzasadnić, które mianowicie zarzuty i z jakich przyczyn uznane zostały za gołosłowne oraz które z wyjaśnień i z jakiego powodu nie usunęły wątpliwości władz wymiarowych lub odwoławczych.

Przytoczone wyżej zasady muszą być przestrzegane również przy załatwianiu wszelkiego rodzaju zażaleń na postanowienia urzędów skarbowych, w szczególności zaś zażaleń na postanowienia o odpowiedzialności za podatek (art. 127 — 135 O. P.).

Podając powyższe ogólne wytyczne i uwagi, Ministerstwo Skarbu wyraża przekonanie, iż same władze skarbowe I i II instancji dołożą wszelkich starań, aby uniknąć na przyszłość wadliwego opracowywania i rozstrzygania odwołań oraz zażaleń, co przyczyni się do wydatnego zmniejszenia się liczby skarg do N. T. A. i zażaleń w drodze nadzoru, a w dalszej konsekwencji pozwoli uniknąć nieprodukcyjnego tracenia czasu na wznawianie postępowania odwoławczego i ponowne rozpatrywanie tych samych odwołań i zażaleń.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. Lubowicki.*

278

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1938 r.

L. D. V. 4918/1/38

w sprawie zwrotu nienależnie uiszczonych opłat na Fundusz Pracy.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z podniesionymi wątpliwościami, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej wyjaśnia, że w razie konieczności zwrotu nienależnie uiszczonych opłat z art. 26 ustawy o Funduszu Pracy należy stosować przez analogię przepisy art. 125 Ordynacji Podatkowej.

Z roszczeniami o zwrot nienależnie uiszczonych opłat płatnik powinien się zwracać za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego do Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału.

279

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1938 r.

L. D. V. 8390/1/38

w sprawie ustalania dochodu z nieruchomości budynkowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Dążąc stale do realizacji postulatu opierania wymiarów na materiale faktycznym, Mini-

sterstwo Skarbu niejednokrotnie zwracało uwagę izb i urzędów skarbowych na konieczność ustalania dochodów, płynących z nieruchomości budynkowych, na podstawie ścisłego materiału dowodowego, a nie na podstawie norm dochodowości.

Wyrazem tego stanowiska było zatwierdzenie na 1937 r. podatkowy norm dochodowości budynków li tylko dla budynków mieszkalnych gospodarstw rolnych oraz dla budynków czynszowych o ilości izb nie przekraczającej 20.

W roku podatkowym 1938 stosowanie norm dochodowości budynków będzie przez Ministerstwo Skarbu jeszcze bardziej ograniczone, wobec czego należy się liczyć z koniecznością ustalania dochodów dla ogromnej większości budynków czynszowych na podstawie ścisłych danych dowodowych.

Celem ujednostajnienia trybu postępowania przy ustalaniu dochodów z tych nieruchomości, Ministerstwo Skarbu zarządza:

1) Urzędy skarbowe przystąpią już obecnie do ustalania dochodów z nieruchomości budynkowych, przy czym czynności te przeprowadzać będzie ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się nieruchomość i to bez względu na miejsce zamieszkania właściciela (i).

2) Celem ustalenia dochodów, urzędy skarbowe wezwą właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości budynkowych, położonych w ich okręgach do wypełnienia formularzy wykazów przychodów i wydatków nieruchomości i bądź nadesłania tych wykazów wraz z dowodami, uzasadniającymi wykazane przychody i wydatki oraz odpisy na zużycie nieruchomości, bądź też do osobistego (lub za pośrednictwem pełnomocników, administratorów) przedłożenia wspomnianych wykazów w terminie dni 14 urzędowi skarbowemu. Osobistego stawiennictwa należy z reguły żądać w tych wszystkich przypadkach, gdy nie stoją ku temu na przeszkodzie względy komunikacyjne. Do wezwania należy dołączyć odpowiednie formularze.

3) Wezwania do wypełnienia i dostarczenia wykazów przychodów i wydatków należy kierować do wszystkich właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości czynszowych, z wyłączeniem jedynie właścicieli (pełnomocników, administratorów) tych nieruchomości, w których ilość izb nie przekracza 12. W zależności jednak od miejscowych warunków wezwania te mogą być przesyłane nawet do właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości czynszowych o mniejszej ilości izb, o ile poziom intelektualny płatników pozwala przypuszczać, że wypełnianie wykazów nie nastręczy im specjalnych trudności i że wykazy będą przez nich należycie wypełnione.

4) Wykaz przychodów i wydatków składa się: z arkusza ogólnego wykazu przychodów i wydatków oraz z arkuszy wkładkowych wzoru A i B, przeznaczonych: wzór A—na szczegółowy wykaz przychodów z nieruchomości oraz wzór B — na szczegółowy wykaz wydatków na remont nieruchomości.

W zależności od wielkości nieruchomości należy przy wysyłaniu wezwań o wypełnienie wykazów przychodów i wydatków, dołączać po jednym lub więcej arkuszy wkładkowych typu A i B.

5) Badanie dochodów z nieruchomości budynkowych polegać winno na skrupulatnym skontrolowaniu, wypełnionych przez właścicieli (pełnomocników, administratorów) nieruchomości wykazów przychodów i wydatków z nadsyłanymi lub przedłożonymi przez nich osobiście dowodami uzasadniającymi wysokość osiągniętych przychodów i poniesionych wydatków oraz z posiadanymi przez urząd materiałami podatkowymi.

Drogą badania należy ustalić czy:

a) wykazy przychodów i wydatków są należycie we wszystkich rubrykach przez płatnika wypełnione,

b) wysokość wykazanych przychodów zgodna jest z przedstawionymi przez płatnika dowodami i posiadanymi przez urząd materiałami,

c) wykazane wydatki poparte są odpowiednimi dowodami (z wyjątkiem wydatków na drobne pozycje, jak np. oświetlenie naftowe i wywóz śmieci w mniejszych nieruchomościach, koszt mioteł, piasku itp.),

d) potrącenie poszczególnych wydatków nie jest sprzeczne z przepisami ustawy o państwowym podatku dochodowym,

e) przedłożone dowody dotyczą badanej nieruchomości i czy nie wzbudzają uzasadnionych wątpliwości co do ich wiarygodności.

Ustalone w ten sposób kwoty przychodów i wydatków należy uwidocznić w wykazie ogólnym przychodów i wydatków oraz w arkuszach wkładkowych A i B w specjalnie na ten cel przeznaczonych rubrykach.

W przypadkach ustalenia przez urząd skarbowy przychodów nieruchomości w innej sumie niż to podał płatnik, wyeliminowania niektórych wydatków w ogóle, lub też ustalenia pewnych wydatków w innej wysokości niż to wynika z przedłożonego przez płatnika wykazu — należy każde odmienne ustalenie omówić i należycie uzasadnić w specjalnie na ten cel przeznaczonych rubrykach wykazu lub arkuszy wkładkowych.

6) Celem ustalenia podstaw amortyzacji nieruchomości budynkowych oraz wysokości odpisów na zużycie założą urzędy skarbowe dla badanych przez nie nieruchomości specjalne tabele amortyzacyjne.

Przy wypełnianiu tych tabel należy mieć na uwadze postanowienia okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 18 listopada 1936 r. L. D. V. 24674/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 976) i 15 lipca 1937 r. L. D. V. 22116/2/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 664) oraz objaśnienia, podane w formularzu tabeli amortyzacyjnej.

Tabele należy założyć zasadniczo dla każdego właściciela nieruchomości, a jeżeli nieruchomość jest własnością kilku osób — dla każdego współwłaściciela oddzielnie. Tabele amortyzacyjne zakłada urząd raz jeden na szereg lat, aż do całkowitego zamortyzowania nieruchomości, bądź zmiany w osobie właściela. W tym ostatnim przypadku sporządzać należy nowe tabele dla nabywców.

Tabele należy wypełniać na podstawie przedłożonych przez płatników dowodów (pkt. 2 niniejszego okólnika), stwierdzających bądź:

1) cenę nabycia nieruchomości,

2) koszty wybudowania nieruchomości,

3) szacunek nieruchomości przyjęty do wymiaru podatku spadkowego,

4) pierwszy po wybudowaniu szacunek ubezpieczenia nieruchomości od ognia.

W razie nieprzedstawienia powyższych danych przez płatników, należy wydelegować urzędnika celem zebrania potrzebnych danych o cenie nabycia nieruchomości lub jej części przez obecnych właścicieli z ksiąg hipotecznych lub ustalić wartość szacunkową nieruchomości z urzędu przy współudziale biegłych.

Zaznacza się, że wypełnienie tabel amortyzacyjnych należy do obowiązków urzędu i nie mogą być one przerzucane na płatników.

7) Okoliczność przedłożenia przez płatnika dowodów na przychody i wydatki nieruchomości oraz dowodów stwierdzających wysokość odpisów na zużycie, jak również dokonanie kontroli tych dowodów, powinno być stwierdzone własnoręcznym podpisem urzędnika, przeprowadzającego badanie dochodów nieruchomości.

8) Wszystkie przedłożone przez płatników dowody powinny być im zwrócone. Celem uniknięcia jednak ewentualności przedstawienia tych samych dowodów na uzasadnienie poniesionych wydatków w innej nieruchomości lub w innym roku podatkowym, należy przed zwróceniem dowodów ostemplować je stemplem urzędu, stwierdzającym wykorzystanie ich dla celów ustalenia dochodu z nieruchomości.

9) Na podstawie wykazów przychodów i wydatków oraz arkuszy wkładkowych lit. B należy sporządzać informacje o osobach, które pobrały procenty, dokonały robót w danej nieruchomości, otrzymały wynagrodzenia itp. O sporządzeniu każdej informacji należy w odpowiednich rubrykach wykazu umieścić adnotację, z zaznaczeniem złożenia informacji do akt płatnika lub daty wysłania, Nr dziennika i urzędu, do którego informacja została wysłana.

10) Wypełnione w wyżej wskazany sposób wykazy przychodów i wydatków oraz tabele amortyzacyjne przechowuje się w urzędzie w kolejności miejscowości oraz ulic i numerów nieruchomości. Na podstawie tych wykazów należy wypełnić dla każdego właściciela lub współwłaściciela nieruchomości przewidziane w § 234 i. p. karty dochodu z budynków, uwidoczniając w nich kwotę ustalonego ostatecznie dla danego płatnika dochodu, i bądź dołączyć karty te do akt wymiarowych podatku dochodowego płatników, zamieszkałych w tym samym okręgu, bądź też — w przypadkach gdy właściciel lub współwłaściciel nieruchomości zamieszkuje w innym okręgu wymiarowym — przesłać je urzędom skarbowym do wymiaru podatku dochodowego według miejsca zamieszkania płatnika.

O załączeniu do akt lub wysłaniu kart dochodu z budynków należy uczynić odpowiednią adnotację w wykazie przychodów i wydatków.

11) Gdy w postępowaniu wymiarowym lub odwoławczym dane uwidocznione w kartach dochodu z budynków okażą się niewystarczającymi dla opracowania wymiaru, udzielenia płatnikowi podstaw wymiaru lub załatwienia odwołań, urząd skarbowy sporządzi odpisy wykazu przychodów i rozchodów, arkuszy wkładkowych A i B oraz tabeli amortyzacyjnej i dołączy je do akt wymiarowych podatku dochodowego płatnika.

Jeżeli właściciele lub współwłaściciele nieruchomości zamieszkują w innych okręgach wymiarowych, sporządzanie odpisów i przesyłanie ich właściwym do wymiaru podatku dochodowego urzędom nastąpić winno dopiero po otrzymaniu odnośnego żądania ze strony zainteresowanego urzędu.

12) Nakład druków wykazów przychodów i wydatków, arkuszy wkładkowych A i B, tabel amortyzacyjnych oraz wezwań do przedłożenia wykazów został już zarządzony i w najbliższym czasie zostanie izbom skarbowym rozesłany.

13) Zarządzenie niniejsze nie dotyczy nieruchomości, których właściciele prowadzą księgi handlowe lub księgi gospodarcze właścicieli nieruchomości budynkowych (§ 80 rozp. wyk. do O. P.). Badanie dochodów tych nieruchomości przeprowadzać będą również urzędy, w których okręgu znajdują się nieruchomości, na podstawie prowadzonych ksiąg i w trybie przepisanym dla badania ksiąg handlowych i gospodarczych.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr. Lubowicki.*

280

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1938 r.

L. D. V. 9983/4/38

w sprawie zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na rok 1938.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 23, poz. 205 *) zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zryczałtowaniu podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na rok 1938.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Do § 1.

1) Zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu na rok 1938 podlegają — przy uwzględnieniu wyłączeń, przewidzianych w § 2 — jedynie te przedsiębiorstwa, które zostały zaliczone do odpowiednich grup ryczałtu na lata 1936 i 1937 na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98).

2) Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo (również przedsiębiorstwa dorożek samochodowych), furmaństwo oraz rybołówstwo, nie podlegające podatkowi przemysłowemu od obrotu w myśl art. 5 p. 8 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nie opłacają zryczałtowanego podatku.

3) Związki samorządu terytorialnego otrzymują udział w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

4) Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Do § 2 lit. b).

5) W przedsiębiorstwach prowadzących sprzedaż wyrobów państwowego monopolu spirytusowego i tytoniowego, jako obrót osiągnięty ze sprzedaży tych wyrobów przyjmować należy sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol, a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

6) Wyłączenie przedsiębiorstwa od opłacania podatku w formie ryczałtu może nastąpić jedynie w tych przypadkach, gdy urząd skarbowy dysponuje danymi, uzyskanymi z zeznań i wyjaśnień płatnika, z ksiąg, zapisków i innych pisemnych materiałów informacyjnych, pozwalającymi na cyfrowe ustalenie, iż:

a) ogólny obrót przedsiębiorstwa za rok podatkowy 1936 lub 1937 przewyższył kwotę 50.000 zł bądź też

b) nie przewyższając wprawdzie tej kwoty był jednakże w latach 1936 lub 1937 co najmniej o 25% wyższy od obrotu przyjętego za podstawę do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935.

Ustalanie wzrostu obrotu na podstawie uzyskanych przez urząd skarbowy pisemnych informacyj powinno odbywać się bez zasięgania opinii biegłych w przedmiocie ustalania ogólnej sumy obrotu; natomiast w razie potrzeby należy wzywać zainteresowanych płatników, jak również biegłych, do udzielania odpowiednich wyjaśnień na okoliczności konkretne (np. co do zysku brutto na sprzedawanych towarach, ceny nabycia i sprzedaży towarów — w przypadkach posiadania informacji, dotyczących ilości zakupionych towarów).

Za „inne pisemne materiały informacyjne" należy uważać wyłącznie pisemne informacje o zakupie i sprzedaży surowców i towarów oraz dowody przywozu (pocztowe, kolejowe).

Do § 2 lit. c).

7) Pisemne wnioski płatników o wyłączenie ich od opłacania w roku 1938 zryczałtowanego podatku nie wymagają uzasadnienia.

Do § 2 lit. f).

8) Przedsiębiorstwa, które na rok 1938 podlegają zaliczeniu w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do kategorii wyższych od wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 98), a są prowadzone na podstawie świadectw przemysłowych kategorii niższych w drodze przyznanych ulg (zarówno indywidualnych, jak i z urzędu) — nie podlegają zryczałtowanemu podatkowi.

Do § 3.

9) Przy wymiarze zryczałtowanego podatku urzędy skarbowe wykorzystują dotychczasowe druki arkusza wymiarowego (Nr 70), natomiast rejestr wymiarowy należy prowadzić na nowych drukach przewidzianych specjalnie dla zryczałtowanego podatku (Nr 98), które zostaną rozesłane przez Ministerstwo Skarbu poszczególnym izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) i urzędom skarbowym.

W arkuszu wymiarowym winny być uwidocznione następujące dane:

a) okres wymiarowy (rok 1938),
b) nazwisko i imię płatnika (firma),
c) rodzaj przedsiębiorstwa,

*) Patrz poz. 265, str. 313.

d) kategoria świadectwa przemysłowego, do której zaliczono przedsiębiorstwo na rok 1938,

e) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (adres),

f) ustalona grupa i wysokość ryczałtu.

10) Nowe druki nakazów płatniczych (Nr 227 i. p.) na zryczałtowany podatek zostaną przesłane bezpośrednio do izb skarbowych (Wydziału Skarbowego) i urzędów skarbowych.

Do § 4.

11) Doręczone płatnikowi postanowienia o wyłączeniu przedsiębiorstwa od opłaty zryczałtowanego podatku powinny być należycie uzasadnione.

Druki postanowień o wyłaczeniu od opłaty zryczałtowanego podatku od obrotu na rok 1938 (Nr 229 i. p.) zostaną przesłane bezpośrednio do izb skarbowych (Wydziału Skarbowego) i urzędów skarbowych.

12) Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) przedstawia Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 15 października 1938 r. sprawozdanie, zestawione według urzędów skarbowych i według stanu na dzień 30 września 1938 r., zawierające następujące dane:

a) ilość płatników wyłączonych z ryczałtu na skutek postanowień urzędów skarbowych.

b) ilość płatników, którzy złożyli wnioski o wyłączenie ich z ryczałtu.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*
Naczelnik Wydziału.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o zaginięciu blankietu pokwitowania.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że na terenie Urzędu Skarbowego w Suwałkach zaginął niewypełniony blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr. 4, serii „H" Nr. 465524, który niniejszym unieważnia się.

Komunikat

o wyjściu z druku Rocznika Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska za rok 1937, część I.

(Statystyka Polski, Seria C, zeszyt 79-A.).

Nakładem Głównego Urzędu Statystycznego ukazała się część I Rocznika Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska, zawierająca charakterystykę obrotów handlowych polskiego obszaru celnego z zagranicą w roku 1937. Wydawnictwo to zawiera syntetyczny przegląd polskiego handlu zagranicznego oraz przegląd szczegółowy obrotów handlowych poszczególnymi towarami z podaniem dla każdego towaru ilości, wartości i kierunków handlu (krajów przywozu wzgl. wywozu).

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 7 kwietnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,77	89,30
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	$5{,}30^{1}/_{2}$	5,28
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,28	$5{,}25\frac{1}{2}$
Floreny holenderskie	100 Fl.	294,94	293,20
Franki francuskie	100 Fr.	16,62	16,20
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,25	121,45
Funty angielskie	1 Ł.	26,44	26,28
Funty palestyńskie	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow.	100 K.	15,30	14,00
Korony duńskie	100 K.	118,05	117,20
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	132,78	131,80
Korony szwedzkie	100 K.	136,24	135,25
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,70	22,90
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,70	11,25
Marki niemieckie	100 Mk.	103,00	99,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	294,20	294,94	293,46
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,55	89,77	89,33
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,70	11,64
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	117,75	118,05	117,45
Londyn	1 Ł.	26,37	26,44	26,30
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,04	27,90
Montreal	1 Dol.	—	$5{,}29^{3}/_{4}$	$5{,}27^{1}/_{4}$
Nowy Jork	1 Dol.	$5{,}30^{5}/_{8}$	$5{,}31^{7}/_{8}$	$5{,}29^{3}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31	$5{,}32^{1}/_{4}$	$5{,}29^{3}/_{4}$
Oslo	100 K.	—	132,78	132,12
Paryż	100 Fr.	16,42	16,62	16,22
Praga	100 K.	18,54	18,59	18,49
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,90	136,24	135,56
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,44	26,30
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,25	98,75
Zurych	100 Fr.	121,95	122,25	121,65
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	120,00	114,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.